

Latvijas Nacionālās frontes LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

KAD UZBRŪK OTMOROZKI...

Vārdam "otmorožok" nav analoga latviešu valodā. Tas ir ir cēlies no krievu kriminālistu žargona, lai nosodītu galēji kritiķu kriminālistu. Mūsdienās šis krievu valodas slengs apzīmē izdzimteni, nedomājošu necilvēku, kurš ir nosaldējis savas cilvēciskās jūtas un sirdsapziņu.

Diemžēl arī Latvija ir pilna ar *otmorožkiem*. Pirms nepilna mēneša Rīgā, iepretim Ministru kabineta ēkai, tika nopostīta izstāde "Maidana cilvēki", kuru veidojis foto-mākslinieks, ASV pilsonis Sergejs Meļņikovs. Vainīgie – prokremliski noskaņoti vandāļi, *otmorožki*, kuri nespēj ieskatīties fotogrāfijās ar ukraiņu tautas cīņas atveidu un nespēj paciest "Labējā sektora" karogu.

Latvijā esošās Krievijas piektās kolonnas nepatika pret Ukrainai veltītu izstādi nav pārsteigums, tomēr publiski pārmēti tiek veltīti ne tikai pašai izstādei, bet arī fotogrāfa politiskajiem uzskatiem. Īpaši krievvalodīgajā presē tikuši publiskoti citāti ar Meļņikovā izteikumiem par krievu nācijas spējām un aicinājums deportēt krievus uz Krieviju lopu vagonos. Bet vai viņš tā ir teicis?

Sergejs Meļņikovs ir dzimis, audzis un skolojies PSRS. Viņa senči nāk no Zaporožjes kazakiem, un viņam ir īpašs viedoklis arī par Latvijā notiekošajiem procesiem.

PROBLĒMA – 100 000 000 mazo putinu

Saruna ar fotomākslinieku, izstādes
"Maidana cilvēki" autoru **Sergeju Meļņikoffu**

DEPORTĀCIJA LOPU VAGONOS?

DDD: Vai tiešām jūs uzskatāt, ka krievus no šejienes vajadzētu izvest lopu vagonos?

Sergejs Meļņikovs: Vai tad jūs neesat ar mieru?

DDD: Nē, neesmu. Ja runājam par kolonistiem

palīdzēja, un stāstīja par savu likteni, kā lopu vagonos viņu ģimenes izveda, žēlojās, ka krievi, kuri šeit dzīvo, to nesaprot. Desmitiem tūkstošus ģimeņu izveda – nomirt, ne jau uz kūrortu veda. Uz to es viņiem atbildēju, ka cilvēkus, kuriem ir slikti ar smadzenēm, lai viņi saprastu pašus vajadzētu iesēdināt

māties, ka ASV, pat Ukrainā kāds oficiāls TV kanāls paņēmu apgrieztu gabalu, uzliktu manu attēlu un pārraidītu kā ziņu... Tur pat līdz tiesai nenonāktu – juristi vienotos savā starpā par sāpju naudu man.

DDD: Vai milzīgā krievvalodīgā pūļa dekolonizācija būtu jāveic ar šāda veida deportāciju?

S.M.: Protams, nē! Ar tādiem paņēmieniem dekolonizācijas problēmas netiek risinātas. Pats mas-

veida deportācijas jautājums Eiropā šodien nav atrisināms. Mūsu paaudzes mainās pēc paaudzes – morāli ļoti spēcīgi. Tas, kas skaitījās norma, teiksim, pirms 100 gadiem – galvas cirta ar cirvjiem u.tml., šodien ir pilnīgi neiespējami. Manā skatījumā, problēmas risināšanai ir divi ceļi. Pirmkārt, bērnu apgaismošana un apmācība, lai viņi izaugtu un saprastu. Tā ir morāla problēma.

Turpinājums 4. lpp.

Ja tu kliez: "Rossija, Rossija!" – ko tad tu šeit dzīvo? Varbūt kliez: "Magadan!" – un prom uz turieni?!

– viņiem ar likuma spēku būtu jānodrošina mikstie vagoni un komforts.

S.M.: Godīgi teikt? Bija taisīts ieraksts ar slepto mikrofonu kabatā. Pienāca cilvēks, kurš nezināja, par ko ir runa. Mēs vācām izstādi, arī latvieši sanāca un

tādos vagonos un pavizināt turp un šurp, lai vienkārši saprastu. Lūk, un tas, ko es aizgriezies sacīju, tika slepeni ierakstīts, un izgriezts vajadzīgais gabals parādīts televīzijā. Nezinu, kāpēc Latvijā kaut kas tāds ir iespējams – nevaru iedo-

“KRIEVU PASAULES” AKTIVITĀTES

Ukrainas vēstnieka Latvijā Jevgenija Perebijņa komentārs par uzbrukumu izstādei "Maidana cilvēki"

Jevgenijs Perebijņis: Es domāju, atbilde ir vienozīmīga – kā gan var vērtēt vandāļu uzbrukumu un jebkādu ekstrēmistu

darbības vispār? Protams, negatīvi! Vēl jo vairāk ir dīvaini, ka tas notika Ukrainai draudzīgas Eiropas valsts galvaspilsētas centrā. Taču es nedomāju, ka šī vandāļu sauja ataino Latvijas sabiedrības vairākuma attieksmi. Esmu pārliecināts, ka Latvijā vairums cilvēku atbalsta Ukrainu, un mēs to jutām katru dienu.

DDD: Un tomēr – vai atzīstat, ka šeit atrodas tāda kā Krievijas piektā kolonna?

Jevgenijs Perebijņis: Nav noslēpums, ka uzbrukumu veica cilvēki, kas asociē sevi ar tā saucamo "krievu pasauli". Viņi par to runāja arī sociālajos

tīklos. Un, ja paskatāmies uz šiem ekstrēmistiskajiem izteikumiem, diemžēl mēs redzam tādu agresī-

Es domāju, ka problēma ir tā, ka krievvalodīgajam Latvijas pilsoņu vairākumam ir ierobežotas iespējas saņemt patiesu informāciju.

jas līmeni, par kuru es tik tiešām esmu pārsteigts. Tāpēc, protams, nerodas šaubas, kas to izdarīja un ar kādu mērķi.

Es domāju, ka problēma ir tā, ka krievvalodīgajam Latvijas pilsoņu vairākumam ir ierobežotas iespē-

jas saņemt patiesu informāciju. Diemžēl vairākums saņem informāciju vienīgi no Krievijas masu saziņas

līdzekļiem un no Latvijas krievvalodīgās preses. Es domāju, ka galvenā problēma ir propagandā, kas šobrīd nāk no Krievijas. Lūk, tur es redzu galveno problēmu.

*Intervēja
Līga Muzikante*

LAIKRAKSTA "DDD" REDAKCIJA
SVEIC SAVUS LASĪTĀJUS
LĀČPLĒŠA DIENĀ UN
LATVIJAS REPUBLIKAS
PROKLAMĒŠANAS DIENĀ!

"...Bet, ja dievu prāts būs līcis,
Gals var veikties laimīgi;
Vēl ir latvju plašās ārēs
Daudz to šķēpu kalēju,
Vēl ir simtu simtiem rokas,
Zobenus kas vicina, –
Pūsat taures, sitat bungas,
Saucat karā tautiešus,
Un šai dienā visa tauta
Kā viens vīrs būs gatava
Mirt vai savu brīvību
Aizstāvēt līdz pēdīgam!"

[No Pumpura eposa "Lāčplēsis"]

Šajā numurā lasiet!

NO MELNĀ KVADRĀTA UZ MELNO CAURUMU

→ 2. lpp.

Cenzūra ir AIZLIEGTA!

Daugavpīlieša Aivara Gedroica iesniegums
ģenerālprokuroram Ērikam Kalnmeieram

→ 3. lpp.

LOĢIKA

→ 5. lpp.

DEKOLONIZĀCIJA? Bez šaubām, nepieciešama!

Saruna ar izstādes "Maidana cilvēki" organizatoru
Mihailu Aleksejevu

→ 6. lpp.

VIENĀ MAISĀ UN SAPRESĒT

→ 8. lpp.

NO MELNĀ KVADRĀTA UZ MELNO CAURUMU

**Andrejs
Končalovskis**

“NĀVES FIZISKĀ NESPĒJA DZĪVA CILVĒKA APZIŅĀ”

1991. gadā nezināms anglis Demians Hērsts (Damien Hirst) par 5000 mārciņām nopirka beigtu haizivi un nosūtīja uz Londonu. Viņš ievietoja haizivs liķi stikla kubā un pārlēja ar formalīnu. Savu veidojumu viņš nosauca (pievērsiet uzmanību, nosaukumam jābūt diezgan pārgudram – A.K.) “Nāves fiziskā nespēja dzīva cilvēka apziņā”.

2004. gadā šos “zivju konservus” par 12 miljoniem dolāru nopirka amerikāņu kolekcionārs, kurš tos uzdāvināja Ņujorkas muzejam. Šis pirkums Hērstu uzreiz ierindoja starp dārgākajiem māksliniekiem visā vēsturē, līdzās Kandinskim, Malēvičam un Džasperam Džonam. Par šo, varētu teikt, blēdīgo operāciju, kurai nav nekā kopīga ar mākslu, raksta ar sajūsmu, bet Hērsts ieguva “supermoderna” britu kultūras produkta slavu.

Es nevainoju Hērstu – daudziem nauda šodien ir svarīgāka par māksliniecisko vērtību. Hērsts ir lielisks biznesmens: triks ar haizivs liķi var iekļūt mārketinga vēstures grāmatās.

Pirms vairākiem gadiem, brīdi pirms Turnerā prēmijas piešķiršanas, balstoties uz aptaujas rezultātiem, starp piecīsim britu mākslas šedevriem par ietekmīgāko, kas atstājis vislielāko ietekmi

uz 20. gadsimta mākslu, atzīts piskuārs. Piskuārs no balta porcelāna izraisīja šoku nesagatavotai publikai, kad 1917. gadā izstādē Ņujorkā ekstravagantais franču mākslinieks Marsels Dišāns uzcēla to uz pjedestāla, nosaucot to par “Strūklaku” un uz sāniem uzrakstot vienu no saviem pseidonīmiem – R. Mutt, kas tulkojumā nozīmē “muļķis”. Un, galvenais, viņš, acis nepamirkšķinot, paziņoja, ka tā ir māksla.

Santehnikā “Strūklaka” ar Dišāna autogrāfu tika atzīta par visnozīmīgāko laikmetīgās mākslas darbu, savācot 64 procentus balsu, atstājot tālu aiz sevis Pikaso gleznu “Avinjonas meitenes” – pirmais kubisma piemērs, savulaik atzīts par lielāko laikmetīgās mākslas šedevru.

Par ko tas liecina – vai tā ir attīstība, vai kritiens? Eiropas māksla ir beigusies vai arī atklāj jaunus apvārsņus?

Atzīmēšu, ka kaut ko tādu 1918. gadā paredzēja vācu filozofs un kultūras teorētiķis Osvalds Špenģers savā darbā “Eiropas noriets”: “Jebkāda māksla ir mirstīga, ne tikai atsevišķi darbi, bet arī pašas mākslas. Pienāks diena, kad vairs neeksistēs Rembranta pēdējais portrets un pēdējā Mocarta mūzikas takts – lai gan izkrāsotais audekls un nošu lapa, iespējams, paliks – jo izzudīs pēdējā acs un pēdējā auss, kuriem bija saprotama viņu formu valoda...” Šajā ziņā Eiropas māksla joprojām tiek pieņemta, bet tā vairs netiek radīta.

Kas un kā notika?

AR PĻAUKU SABIEDRISKAJAI GAUMEI

Ja Boriss Pasternaks kādreiz rakstīja par slavu: “Būt slavenam nav skaisti, ne tas ceļ augšup...”

tad tie laiki ir pagājuši, un šodien aicinājumi būt pieticīgiem skan kā naivi murgi. Šodien “NEBŪT slavenam ir neglīti”. Šodien tēlotājmākslā svarīgi ir vienkārši izdzīvot, kļūt slavenam – par jebkādu cenu! Es nejokoju – PAR JEBKĀDU!

Ja atpazīstamības dēļ “mākslinieks”, atvainojiet, ir gatavs ar naglām pieņemt savas ģenitālijas pie Sarkanā laukuma bruģa vai izstādīt reliģioza rakstura darbu, apkarinot to ar zilonu izkārnījumiem, – iznāk, ka jebkāda cena derēs! Starp citu, par pēdējo “mākslasdarbu” cūcību – pēc skandalozās izstādes tās autors savus “darbus” ar fekālijām pārdeva par 400 tūkstošiem dolāru!

Lūk, ko, piemēram, žurnāla “Vlast” korespondente Kira Doļņina raksta par to, kā ir jārikojas mūsdienas krievu māksliniekam, lai viņa darbus pirktu:

“Laiki, kad labs mākslinieks bija nabags, ir pagājuši. Tēlotājmākslas mīļotājiem, kuri auguši ar skaistām un asarainām pasakām par nelaimīgiem, piedzērušiem, prātā jukušiem, badā mirstošiem un nesaprastiem ģēņiem, kā Vinsents van Gogs, Modiljāni, Malēvičs, Tatļins, nav viegli ar to samierināties. Bet mūsdienas mākslinieki skaidri zina, ka, ja pat Šagāls, Matiss un Kandinskis varēja sev atļauties jebko, tad pēc Endija Vorhola nebūt tādām civilizētām mākslas pasaulē ir kļuvis pat nepiedienīgi. Pats vecākais, isākais un efektīvākais ceļš uz komerciālu veiksmi – tas ir skandāls. Ar pļauku sabiedriskajai gaumei sākuši gandrīz visi krievu avangardisti, kuru darbi tagad iekļuvuši pasaules izsoļu augšgalā...”

Mani nodarbināja jautājums: vai bija brīdis, kad Eiropas māksla no nevērības pret tirgus vērtībām “nobrauca” uz tirgoņu aprēķinu, kādā manierē man ir jārada, lai būtu veiksmīgs? Kādā veidā šis spekulatīvās, bieži vien komerciālās idejas sāka atklāti iekarot māksliniecisko pasauli? Radītājam taču viņa brīvībai, viņa estētiskajiem principiem ir jābūt visdārgākajiem. Tieši fanātiska kalpošana saviem mākslinieciskajiem uzskatiem piespieda tādus ģēņus kā Sezāns, van Gogs, Vrubels, Korovins dzīvot pastāvīgā nabadzībā.

Protams, bija mecenāti, kuri sajuta viņa audeklos kaut kādu brīnumu un tālredzīgi tos iegādājās, bet par niecīgām cenām. Kāpēc par niecīgām? Tāpēc, ka tolaik par viņu gleznām nebija izveidota SABIEDRISKĀ DOMA, un tāpēc viņus nepirka. Viņi nebija PĒCE.

Kad mākslasdarbs kļuva par preci, tad arī sākās mākslinieciskās vērtības pret tirgus cenu nomaiņas

process. Šis process, kurā tirgus uzvarēja mākslu, norisinājās apmēram trīs gadsimtus.

Taču sākumā mēģināšu noteikt un saprast, kas ir māksla.

KAS IR MĀKSLA?

“Māksla – tās ir zināšanas, kas izpaustas ar vārdiem vai materiāliem tēliem. Zināšanas, kas palīdz cilvēkam saprast un apzināties pasauli ap viņu, un veicina viņa iekšējo izaugsmi.” Var piebilst, ka māksla – tas ir mēģinājums izteikt savu attieksmi pret mūs ietverošo realitāti. Visa mūsu apziņa ir tikai šīs apkārtējās pasaules uztveres izpausme. Tāpēc izsenis, kopš tiem laikiem, kad cilvēks tikai sāka attēlot šo pasauli materiālās un vārdiskās formās, cilvēks vienmēr centās izpaust to, kas viņu uztrauca.

Vienkāršam, visneizglītotākajam cilvēkam ir raksturīgs priekšstats par skaistumu, raksturīga mīlestība pret dabu, cilvēkiem, harmoniski veidotiem. Priekšstats par skaisto katram cilvēkam ir veidojies no bērnības, un nevajag daudz vārdu, lai saprastu un sajustu debesu, ūdens un koku skaistumu.

Kāda jābūt mākslai? Ir četri priekšnoteikumi.

Pirmkārt – talants, Dieva dāvana. Mākslinieka talants – ieraudzīt ko tādu, ko neredz citi, un jutekliskā formā to nodot mums.

Kā teicis Tolstojs – māksla ir jūtu vēstījums. Bez talanta, bez spējas just mākslinieks neeksistē. Tāpēc reizēm neizglītoti cilvēki, bet kaislīgi iemīļējušies, piemēram, pārraksta citu dzejnieku mīlestības dzeju, jo viņiem, kā saka, “nav dots”. No šī skatupunkta, diženais Puškīns, ja viņš mīlētu tikai vienu, diez vai spētu uzrakstīt tik daudz milas lirikas. Viņš iemīlās, un tas izpaužas ne tikai seksuālās uzvarās, bet arī savu jūtu izteikšanā poētiskā formā, kas kļuva saprotamas ikvienam.

Japāņi mēdz teikt, ka māksliniekam tikai “jāierauga” glezna, bet nav obligāti tā jāiemūžina. Ja jūs esat spējīgs “ieraudzīt”, jūs jau esat mākslinieks.

Otrais priekšnoteikums, lai eksistētu māksla – tā ir meistarība. “Sajust” ir par maz, jānāk arī “izpaust”. Tam nepieciešama meistarība. Un, ja talants mēdz būt iedzimts, tad meistarība ir pastāvīgs darbs. Tāpēc lielam māksliniekam, pat tad, ja viņš ir ģeniāls, lai iegūtu meistarību, ir neatlaidīgi jāstrādā.

Meistars ir tas, kurš dara ko tādu, ko citi nevar. Ķīniešiem amatnieku meistarības noslēpumi un netradicionālās ārstēšanas metodes tiek nodotas no paaudzēs paaudzē. Un īstens meistars var rasties

Ticiāna radīta altārglezna “Asunta” jeb “Marijas debesbrauksana”

tikai pietaktā paaudzē. Līdz šim ārsti Ķīnā, kas sevi ciena, var ar lepnumu uzskaitīt līdz pat desmit ārstus iepriekšējās paaudzēs.

Kā mīts par Troju, kuru līdz pilnībai noveda Homērs, tika nodots no gadsimta gadsimtā, tā tiek nodota kaula gravieru meistarība Ķīnā, hohlo-

– cik gadsimtu tradīcijas un meistarība ir aiz šīm figūrām? Šo priekšmetu mākslinieciskā vērtība ir liela, bet tirgus cena – piecas kapeikas.

Trešais priekšnoteikums, lai radītu mākslas darbu – skaisto jūtu paūšana. Tas ir augsts ideāls mērķis, pilnības domforma, kas vienmēr caurstrā-

Novators pārkāpj likumus – taču, lai pārkāptu likumus, tie ir JĀZINA. “Mežonis”, kurš neko nezina, protams, var pārkāpt mākslas likumus, bet viņš nevar būt novators, jo viņam nebūs kulturālu asociāciju.

mas glezniecībā, Dimkovas rotālijās.

Ticiāna, Veronēzes skolās, lai kļūtu par mākslinieku, bija jānācās visu dzīvi.

Mākslinieciski cilvēki jau izsenis bijuši zelta vērtē – juvelieri, dzejnieki, kartogrāfi. Viņus ņēma gūstā, verdzībā, bet nekad nenogalināja, viņiem radīja labus apstākļus, lai viņi varētu radīt. Tāpēc var saskatīt persiešu motīvu ēģiptiešu piramidās, arābu rakstus eiropiešu mākslā. Šie mākslinieki radīja kvalitatīvus produktus, tos varēja apbrīnot un pašiem augt, apbrīnojot. Jautājums par kvantitāti nekad neradās, gluži pretēji: katrs feodālis, hercogs vai Pāvests tiecās pēc tā, kas nekur citur pasaulē vairs nav.

Šobrīd Ķīnas tirgū var atrast griezumus riekstkoka un zilonkaula figūrīņas

vo liela mākslinieka jaunradi.

Ļoti precīzi ir uzrakstījuši Tatjana Tolstoja: “Reizēm māksliniekam izdodas pacelties un sekundi ieraudzīt, kas ir tur, aiz acīmredzamās realitātes sienas.”

Ceturtais – novatorisms. Novators pārkāpj likumus – taču, lai pārkāptu likumus, tie ir JĀZINA. “Mežonis”, kurš neko nezina, protams, var pārkāpt mākslas likumus, bet viņš nevar būt novators, jo viņam nebūs kulturālu asociāciju. Asociācija nevar būt bez zināšanām – iepriekšējā vecmeistaru pieredze. Īstens novators, zinot tradīcijas, tās lauž. Tāpēc liels mākslinieks vienmēr ir izglītots un apņēmīgs, lai pārkāptu, lauztu pierasto. Viņš redz pa jaunam to, ko mēs redzam pa vecam.

Turpmāk vēl...

Pisuārs no balta porcelāna izraisīja šoku nesagatavotai publikai, kad 1917. gadā izstādē Ņujorkā ekstravagantais franču mākslinieks Marsels Dišāns uzcēla to uz pjedestāla, nosaucot to par “Strūklaku” un uz sāniem uzrakstot vienu no saviem pseidonīmiem – R. Mutt, kas tulkojumā nozīmē “muļķis”. Un, galvenais, viņš, acis nepamirkšķinot, paziņoja, ka tā ir māksla.

Cenzūra ir AIZLIEGTA!

Daugavpīlieša Aivara Gedroica iesniegums ģenerālprokuroram Ērikam Kalnmeieram

Ar dziļu nožēlu un neizpratni no sazīņas līdzekļiem uzzināju Jūsu teikto 23.10.2015. intervijā LR1 "Krustpunktā", ka Latvijas Radio žurnālists A. Krauze ir rādījis Jums kādu mana komentāra sociālajā tīklā "twitter.com" izdrukku, un Jūs to komentējāt tādējādi, ka būtu pamats izvērtēt, vai šā komentāra autoru (t.i., mani), nevar saukt pie kriminālatbildības par aicināšanu uz vardarbību.

Mani tas izsauca nepatīkamam izbrīnam tādēļ, ka, pirmkārt, kā Jūs un es to labi zinām, Krimināllikumā (KL) nav panta, kas paredzētu sodu par aicināšanu uz vardarbību pret kaut ko abstraktu (nekonkretizējot, kas ar ko domāts – konkrēts cilvēks vai kāda ļaunā grupa); otrkārt, tādēļ, ka, vismaz manā izpratnē, nekad un nekur neesmu aicinājis pret kaut ko lietot NELIKUMĪGU vardarbību. Vēlāk šajā pārraidē, ko es noklausījos ierakstā, bija runa par KL 78.panta piemērošanu, kas mūsu valstī tiek darīts samērā reti, ja salīdzina ar analogiem pantiem ārvalstīs, un es sapratu, ka arī uz mani attiecas iespēja šo pantu piemērot.

Tas mani izbrīnāja un sarūgtināja vēl vairāk, jo, kopš vairāk nekā 15 gadu garumā nodarbojos ar publicistiku, ko, neslēpsu, veicu diezgan asā tonī, **nekad un nekur neesmu vērsies kopumā pret kādu rasi vai tautu, tāpat arī etnisku vai reliģisku kopienu.** To es nedarīju ne tikai tādēļ, ka tas vienmēr ir bijis aizliegts ar likumu (sākot jau no PSRS laikiem), bet galvenokārt tādēļ, **ka tas ir pretrunā ar maniem uzskatiem un jau vairāk nekā 40 gadu garumā gūto dzīves pieredzi.**

Savās publikācijās regulāri esmu uzsvēris, ka nav sliktu rasu un tautu, ir tikai slikti cilvēki tajās. Ja kādam nav paveicies sastapt dzīvē labu un godīgu kādas konkrētas rases vai tautas pārstāvi, tas nenozīmē, ka tajā tādā nav vispār, varbūt šim cilvēkam vienkārši nav paveicies ar tādu saskarties... Vēl jo vairāk – par gadījumiem, kad internetā kāds rupji vērsas pret kādu rasi vai tautu, es ik pa laikam esmu ziņojis uz e-pastu Drošības policijai, turklāt darījis to arī tad, ja aizskartie nav bijuši manis paša tautas pārstāvji. Tā, piemēram, pirms kāda pusgada esmu norādījis uz portālā *forums.delfi.lv* ievietotu stulbu, provokatīvu jautājumu: "Vai tiesa, ka cīņās neizšķir cilvēktiesības un viņus var nesodīt sist nost?" (konkrētus pierādījumus, ja tas ir nepieciešams, varu iesniegt vēlāk). Atbildes uz saviem e-pastiem es gan tikpat kā nekad neesmu saņēmis...

Cik saprotu, komentārs, uz kuru norādīja A.Krauze

un kas izsauca Jūsu neapmierinātību, ir šāds: "AR TO IR PAR MAZ!!! AR LOZMETĒJIEM VIŅUS JĀPLĀUJ KĀ ZĀLI, AR TANKIEM JĀMAI, PUTRĀ!!!" Šis izteikums tiešām ir mans, tas bija ievietots portālā *klab.lv* un *twitter.com*. Tomēr, manuprāt, ir acīmredzami, ka šis aicinājums nav vērstas ne pret rasi, ne tautu, ne etnisku, ne reliģisku grupu, bet pret nelikumīgiem imigrantiem, turklāt ne jau jebkuriem, bet tieši BANDĪTISKIEM imigrantiem, kas uzbrūk policijai.

Citēšu fragmentu no raksta, ko es šajā gadījumā komentēju ar savu izteikumu: "Ungārijas policija Reskes kontrolpunktā uz robežas ar Serbiju trešdien pielietojusi asaru gāzi un ūdens lielgabalu pret agresīvu nelegālu imigrantu pulci, kas mēģināja no Serbijas ielauzties Ungārijā un apmētāja ungāru likumsargus ar akmeņiem, no notikumu vietas ziņo žurnālisti."

Uzskatu, ka ļaudis, kas šādi rīkojas, ir pielīdzināmi teroristiem, viņi ne ar ko nav labāki par "Islama fronti", kas šobrīd darbojas Sirijā, un pret ko šobrīd cīnās gan ASV, gan Krievija. Ar savu komentāru es, iespējams, nedaudz hiperbolizētā veidā esmu aicinājis Ungārijas varas iestādes iesaistīt bandītu imigrantu grupējumu savaldīšanai armijā, kā tas notiek šobrīd, piemēram, Slovēnijā. Skaidrs, ka šāda rīcība nevar notikt spontāni, neviena civiliedzīvotāja rīcībā praktiski nekur pasaulē nav ne tanku, ne ložmetēju; tas nozīmē, ka es neaicināju uz kaut kādu *linča tiesu* (nelikumīgu izrēķināšanos), tam ir nepieciešams konkrētas valsts valdības un(vai) parlamenta lēmums. Šādu lēmumu tad es arī aicināju pieņemt.

Ņemot vērā, ka "twitteri" izteikumam ir paredzētas tikai 140 zīmes, es, dabiski, nevarēju visu tik sīki un detalizēti nopamātot, kā Jums to šobrīd daru; nedomāju arī, ka kāds varētu pārprast mana izteikuma saturu. Protams, piekritu, ka mans piedāvājums ir strīdīgs; iespējams, daļa (varbūt pat vairums) sabiedrības uzskata, ka šis problēmas ir risināmas arī bez tankiem un ložmetējiem, taču **nesaprotu, kā var draudēt ar kriminālatbildību cilvēkam, kurš aicina vērsties pret terorismu un bandītismu,** lai arī lietojot diskutablas metodes.

Uzskatu, ka es drīzāk būtu pelnījis saņemti pateicību par aktīvu dzīves pozīciju un neiecietību pret noziedzību, bet vismaz brīdinājumu, ja ne krimināllietas ierosināšanu, pelnījuši tie publicisti, kas kaut vai vārdos šos bandītus-teroristus atbalsta un nosoda policistus, kuri,

manuprāt, savukārt darbojas nepietiekami aktīvi, izrādot nepamatotu toleranci pret noziedzniekiem un nepietiekami aizstāvēt likumam paklausīgo ļaunā intereses.

Pilnīgi nepamatoti apgalvojumi ir portālā "Kas jauns" – es it kā esot aicinājis apšaut Latvijā esošos vai gaidāmos imigrantus. (*Viņš nereti aicinājis uz vardarbību, piemēram, aicinot šaut uz bēgļiem, kuri drīzumā gaidāmi Latvijā.*)

Imigrāciju kā tādu es neatbalstu, uzskatu to par nevēlamu parādību, nosodu visus, kas to piekopi (visvairāk tieši savus paša tautiešus), taču, tā kā Latvijā vismaz šobrīd, paldies Dievam, nav tāda situācija kā Ungārijā, tad mums nav (vismaz pagaidām) nepieciešams piesaistīt armijas daļas un vērst pret trakajos imigrantu-bandītu pulkiem smago kara tehniku. Tai pat laikā vēlos atzīmēt, ka, ja arī es būtu vēlējis aicināt apšaut Latvijā esošos imigrantus (ko es neesmu darījis), tad tik un tā uz mani nevarētu attiecināt KL 78.pantu, jo imigrantiem, tāpat kā laupītājiem, slepkavām, pedofiliem... u.c. nav ne rases, ne tautības, ne kopīgas reliģijas, tā ir sociāla grupa, turklāt, vismaz manā uzvertē, ar strikti negatīvu ievirzi.

Mana pozīcija pret šiem imigrantiem lasāma, piemēram, manā 14.06.2015. publikācijā, kas ievietota portālā *klab.lv*, citēšu fragmentu: "Mums, nacionālistiem, kā jau daudzreiz esmu atgādinājis, jābūt gataviem uzskāt cīņu divās frontēs – gan pret okupantiem (kolonistiem), gan imigrantiem, kuri šobrīd jau ir Latvijā, un, Latvijai atrodoties ES mēslu bedrē, kļūs arvien vairāk. Jāsaprot, ka tā nebūs cīņa pret kādu konkrētu rasi vai tautu (jo kopumā neviena no tām nav tikai laba vai tikai slihta), bet gan nelietīgiem šo tautu pārstāvjiem. Neliešu pietiek arī mūsu, letiņu, vidū – tie ir tie, kas dzīvo uz kakla citām tautām, vai arī akceptē šādu dzīvošanu uz kakla savējai. Arī viņus mums ir nežēlīgi jānosoda. Savukārt, tos, kas te ir jau iepludināti un vēl nākotnē ieklūs, nevajadzētu sākt sist vai kā savādāk fiziski nīcināt (tā mēs neko daudz nēpanāksim, tikai paši drīz vien nokļūsim aiz restēm), bet gan principā ignorēt."

Kā redzat, tad savās

publikācijās es nekurināju nevienu tautu vai rasi un neaicinu nepamatoti fiziski izrēķināties ne ar vienu ļaunā grupu.

Man atliek secināt, ka Jūs, god. Kalnmeiera k-ks, guvāt par mani nepilnīgu informāciju, tāpēc izteiciet apgalvojumu, ka manā darbībā varētu būt saskatāmas kriminālnoziedzuma pazīmes. Izlasot šo manu paskaidrojumu, Jūs, cerams, sapratīsiet, ka **neesmu pārkāpis ne KL 78.pantu, ne vispār jebkādu no tā pantiem.** Ja nu gadījumā tomēr pret mani tiks ierosināta krimināllieta, man atlieks secināt, ka darbojos politisks pasūtījums pēc jau diktatora J.Štaļina sludinātā principa: "Būtu tik cilvēks, pantu, ko piešūt, viņam vienmēr atradīsim." Ļoti ceru, ka tā tas nav un nebūs.

Ja nu kāds būtu krimināli sodāms, tad tas, manuprāt, ir Latvijas Radio žurnālists A.Krauze, kurš, izkropļojot manu izteikumu, ir pārkāpis gan 157. pantu (neslavas celšana man) un 298. pantu (apziņoti nepatiess ziņojums Jums par manu personu). Tā, manuprāt, ir atbilstība no viņa puses par to, ka es pieprasu ievērot viņa vadītāja pārraidē demokrātijas principus attiecībā pret manu personu un arī atļautos sociālajos tīklos izsmiet un kritizēt viņa perverso seksuālo orientāciju.

Nobeigumā atzīmēšu, ka mani skumdināja arī Jūsu ieteikums radio žurnālistiem un internetportālu īpašniekiem neļaut runāt cilvēkiem, kas, iespējams, aicina uz pretlikumīgām darbībām, un dzēst viņu ierakstītos komentārus. Jūs taču labi zināt, ka pastāv nevainības prezumpcija, un tikai tiesa var lemt par to, ka kāds cilvēks ir ļaunprātīgi izmantojis vārda brīvības tiesības un pārkāpis likumu. Kamēr šāds spriedums nav stājies likumīgā spēkā, manuprāt, **nebūtu pieļaujami nekādi demokrātijas ierobežojumi pret cilvēkiem, kas konkrētiem žurnālistiem nav tīkami.** Ja viņiem savukārt rodas šaubas par kāda cilvēka publisko izteikumu atbilstību likumam, viņam ir gan tiesības, gan pienākums vērsties tiesībsargājošās iestādēs, taču cenzūra, kā to nosaka Satversmes 100. pants, ir aizliegta.

Aivars Gedroics
Daugavpīlī

Sper kāju drošāk, latvieti!
Un augstāk, lepnāk galvu nesi!
Lai skauģi redz un naidnieki,
Ka savā zemē kungs tu esi! (...)

/Vilis Plūdonis/

Sītu sveicienus Latvijas valsts svētkos visiem nacionāliem latviešiem – leģionāriem, Daugavas Vanagiem un nacionāliem patriotiem!

Verners Cinis
Kanādā

Krišjānim Baronam 180

Uz cīņu tālāk tas dodas,
Tam piedzimis varoņa gars.
Bet straujumu savu tas valda
Un lieki nemutuļo.
Krāj klusi dziļuma spēkus,
Kas uzvaru izkaro.

Krišjānis Barons

31. oktobrī atzīmējam latviešu tautas dižgāra, Daiņu tēva, rakstnieka, jaunlatvieša Krišjāņa Barona 180. dzimšanas dienu.

Zenta Mauriņa par Krišjāni Baronu raksta: "Ir vajadzīgi dižcilvēki, kas mums, vienkāršiem mirstīgiem, atjauno mērķus. Parāda, cik mazi mēs esam un cik liels cilvēks var būt. Ja mēs latviešu kultūras dzīvī meklējam cilvēku, par kuru dzīvi varētu rakstīt: "*Ecce homo!*" – tad tas ir baltais labietis Krišjānis Barons. Kas viņu iemūžināja? Darbs. [...]"

Tautas dziesmas kārtojot, Krišjānis Barons iedalījuma par pamatu līcis cilvēka mūžu un viņa darbu. Te izpaužas latvieša lielā bijība dzīves priekšā. Vai jau nav zīmīgi, ka mums ir trīs vārdi: "dzīve", "dzīvība", "mūžs", kur citās valodās ir tikai viens? [...]"

Ja nebūtu bijis Barontēva, mums nebūtu to astoņu tautas dziesmu sējuma, jo nav mums bijis otra tik viengabalaina dižgāra, no šiem astoņiem sējumiem izauga visi pārējie izdevumi. Ar šiem sējumiem viņš līcis pamatu visai mūsu kultūras ēkai. Krišjānis Barons nav tikai dziesmu vācējs un salicējs rubrikās; sakopodams dainas, viņš burtiski izlaidis visu tautas dvēseli caur savām rokām. Viņam vispirms bija jāvērtē, kas ir īsta tautas dziesma – tikai tādas viņš uzņēma krājumā. Viņš neievietoja visas dziesmas, ko dziedāja tautā, bet tikai tās, kur nesajuta sveša ietekmējuma. Un tā Barons ir noteicis, kas ir tautas dziesma un kas nav, citiem vārdiem: uz visiem laikiem fiksējis mūsu tautas īpatnību, jo tautas dziesma ir mūsu īpatnības pirmavots; un neaizmirsīsim: tikai tad tautai ir tiesība eksistēt, ja viņa vispārējā kultūras spektrā spēj ienest savu vienreizīgo krāsu. [...]"

Barontēvs ir darba varonis, īpatnēji latvisks un reprezentatīvs mūsu kultūrai. Ja bezcerības dienās, sīkumu un patmilības plūdos ir vajadzīgs piemērs, kas spēcina un ceļ, kas māca nenogurt un izturēt, dzīvot sātībā un pieticībā bez skaļas reklāmas, tad jādomā par Krišjāni Baronu."

Laikā no 1894. līdz 1915. gadam iznāca "Latvju dainas" (astoņas grāmatas). Tas ir viens no plašākajiem tautas dzejas izdevumiem pasaulē. Kopumā krājumā ir 217 996 tautas dziesmas. Krišjānis Barons ir pētījis arī tautas dziesmu metriku. Viņš ir līcis pamatus latviešu literāras valodas populārzinātniskajam stilam, sarakstījis vairāk nekā 150 populārzinātniskus rakstus. Nodarbojies arī ar jaunu svešvārdu ieviešanu, ieviesis vairāku zinātnu nosaukumus – piemēram, matemātika, ģeogrāfija, fizika, bioloģija.

“Maidana cilvēki” Jelgavā un Bauskā

No 23. līdz 25. oktobrim Jelgavā un no 3. līdz 4. novembrim Bauskā bija apskatāma pirms neilga laika Rīgā izpostītā un uzreiz pēc tam Rīgas domes aizliegtā izstāde “Maidana cilvēki”. Izstādē ir iekļauti simt Sergeja Meļņikoffa darbi, kas fotografēti Ukrainas galvaspilsētā tā dēvētās Pašcieņas revolūcijas jeb Maidana laikā.

PROBLĒMA - 100 000 000 mazo putinu

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Krievu skolas arī slēgt?

Sergejs Meļņikoffs: Eiropas Padome, manuprāt, neatbalstītu tādu lietu, bet es slēgtu.

POPULĀCIJAS DEĢENERĒ- ŠANĀS

Sergejs Meļņikoffs: Saprotiet, jūs esat nacionāla valsts, ar īstiem nacionāliem iedzīvotājiem. Pat Amerikā, kur ir salasījušies dažādi iedzīvotāji no visas pasaules – vieni prasis skolas ar arābu valodu, citi ar spāņu? Amerika pret tādām idejām, maigi sakot, izturas noliedzīgi – visas skolas tur ir angļu valodā, kaut arī Amerikā neeksistē jēdziens par valsts valodu, tātad likumos angļu valda nav valsts valoda.

Es uzskatu, ka valsts, kas identificē sevi ar attiecīgu kultūru, vēl jo vairāk, ar senu kultūru, drīkst darīt visu, lai to aizsargātu. Kad šeit bija kultūra, Maskavas vietā kurkstēja vārdes... Kam kuru mācīt? Un ko mācīt? Ja viņi, šie ienācēji, mācītu kaut ko labu, ja viņi nestu pozitīvu sabiedrības virzienu – kāpēc sabiedrībai nemācīties? Bet, kad viņi nes līdzīgu naidu, sagrāvi, cilvēku naidīgumu, *otmorozku* ideoloģiju, tad es nesaprotu, kāpēc jūsu valstij tas būtu jāpiecieš.

Ar izglītošanos, protams, nav paveicies – izglītot tādus nav iespējams. Jūsu pēdējo 25 gadu vēsture to apliecina. Šīs masas apgaismošana nedarbojas.

Man, cilvēkam, kurš saņēmis padziļinātu bioloģijas izglītību, ir savs, pietiekoši plašs skatupunkts, kāpēc viss tā ir noticis. Savā laikā strādāju Zinātņu akadēmijas sistēmā un uzskatu, ka tas saistīts ar ģenētiskām izmaiņām – tas ir dabas likums.

Mātei Dabai viss ir vienots – gan žurku populācija, gan ziloņu populācija, gan cilvēku populācija. Ja mēs paņemsim noslēgtu populāciju (kaut ko dzīvu), un kādas piecas/septiņas paaudzes sāksim šo populāciju mērķtiecīgi iznīcināt – visgudrākos, aktīvākos, saprātīgākos, iniciatīvas bagātākos, šī populācija deģenerēsies.

Lai notiktu deģenerēšanās, nav vajadzīgi 50 procenti negatīvas populācijas – pavisam ne. Dabā ir ļoti zema populācijas deģenerācijas pakāpe – mazāk par 20 procentiem. Ja populācijā 20 procenti ir kropli, tad tā ir nolemta izmiršanai. Vēlreiz atkārtot – nav svarīgi, kāda populācija – ziloņu, tīģeru, leopardu, tarakānu, žurku vai cilvēku. 20 procenti kroplu nostāda šo populāciju neizbēgamai izmiršanai. Vienkārsi, jo vairāk procentu, jo ātrāk tas notiek.

DDD: Un kā jūs to saistāt ar mūsu nacionālajām problēmām?

S.M.: Krievija 100 gadu laikā ir izgājusi baismīgu selekcijas atlasu. Čekisti ļoti spēcīgi ir pacentušies – 1917. gads, kolektīvizācija, Pilsu karš, Otrais pasaules karš, 1937. gads, Afganistāna... Arī tagad Krievija katru gadu ar kaut ko karo: ja ne ar čečēniem, tad ar gruziņiem; ja ne ar gruziņiem, tad ar ukraiņiem; ja ne ar ukraiņiem, tad... ar baltiešiem; ja ne ar baltiešiem, tad ar moldāviem...

PSRS praktiski piedalījās visos konfliktos un atbalstīja visas teroristiskās organizācijas pasaulē. Kad tās radās, padomju ideoloģija tās baroja, finansēja, vadīja, atbalstīja, sākot ar finanšu apgādi un beidzot ar ieročiem. Simtprocentīgi esmu pārliecināts, ka visās valstīs Krievijas vēstniecību pagrabos atrodas liels daudzums ieroču. Ar to viņi vienmēr ir atšķirušies.

Tādi fakti jau ir vispārīnāmi – visiem konfliktiem arābu pasaulē piedrojas Krievija – ar vienu vienīgu mērķi: pacelt naftas cenu.

LAI KLIEDZ UN BRAUC UZ MAGADANU!

DDD: Kāds ir jūsu otrais piedāvājums, kā risināt etnisko disbalansu Latvijā, ja jau krievvalodīgā pūļa apgaismošana nav iespējama?

Sergejs Meļņikoffs: Es nezinu šo statusu jūsu šodienas valstī – kādu statusu ieņem tie, kas kliedz: “Rossija, Rossija, Rossija!”?

DDD: Viņi ir okupanti,

kolonisti. Starp viņiem ir gan nepilsoņi, gan tādi, kas ieguvuši Latvijas pilsonību, bet mentāli palikuši ar okupantu ideoloģiju. Viņus vieno krievu valoda un nepatika pret latviešu tautu.

S.M.: Manuprāt, maksimāli vajag apgrūtināt valsts pilsonības saņemšanu – tikai ar speciālas komisijas atļauju. Ja tu kliedz: “Rossija, Rossija!” – ko tad tu šeit dzīvo? Vārbut kliedz: “Magadan!” – un prom uz turieni!?

Viņi te apgalvo, ka ir vecticībnieku pēcnācēji, kuri Latvijā dzīvo jau 400 gadus... Kas viņi par pēcnācējiem? Tur ir bendes,

bez trim pudelēm šnabja savu dienu iedomāties nespēj.

BŪT NELIETIM - TAS IR VIENKĀRŠĪ

DDD: Vai Putins ir pašreizējās Krievijas problēma?

Sergejs Meļņikoffs: Problēma nav Putins, bet 100 miljoni maziņo putinu. Kāpēc Putinam ir 90 procenti atbalstītāju? Esmu absolūti pārliecināts, ka nav tur nekādas falsifikācijas, nekādas pierakstīšanas, bet iedzīvotāji balso par viņu pilnīgi apzināti,

Bet, kad viņi nes līdzīgu naidu, sagrāvi, cilvēku naidīgumu, otmorozku ideoloģiju, tad es nesaprotu, kāpēc jūsu valstij tas būtu jāpiecieš.

cietuma apsardzes pēcnācēji, to cilvēku, kas tagad ar *blembakiem* staigā. Nav nekādu šaubu, ka iebrāukuši okupācijas laikā.

Viss ir pietiekami vienkārši, ja saliktu pa plauktiņiem. Lūk, cilvēks ar visu savu ģimeni atbrauca uz svešu zemi, bet šeit brīvu vietu nav. Tad nu vietējie tika nogalināti vai izsūtīti bojāejai. Ukrainā tas notika vēl nežēlīgāk – bija Golodomors, kurā bojā gāja 10 miljoni cilvēku. Tā ir vislielākā humanitārā plānētas katastrofa. Pēc tam cits cilvēks, ienācējs, apmetas tajās mājās, apstrādā to zemi, sāk tur dzīvot un teic, ka tā ir viņa zeme, un viņu pēcteči paziņo, ka ir likumīgs pamats atrasties viņiem šajā vietā. Neredzu nekā tur likumīga.

Es uzskatu, ka likumīgi būtu nosūtīt šos cilvēkus uz turieni, no kurienes viņi šeit ieradās. Katram ir jāatbild par savējo pastrādāto. Pat Bībelē rakstīts, ka nolādēts var būt līdz septītajam augumam, un lāsts gulstas uz bērnu, mazbērnu, mazmazbērnu galvām.

Bet pats galvenais, ka viņi iet ar Krievijas karogiem – Krievija, uz priekšu, Krievija mūsu sirdīs, Krievija mūsu prātos! Nu, labi, brauciet uz savu Krieviju, ko tad jūs šeit kapājaties, ko esat šeit aizmirsuši!?

DDD: Atgriezies etniskajā dzimtenē – tas nav sods.

S.M.: Jā. Viņi acīmredzot uzskata, ka tas būs sods, jo pie visa sava urrāpatriotisma lieliski saprot, ka apstākļi, kādos viņi dzīvo šeit, Latvijā, asi izmainīsies uz negatīvo pusi pārcelšanās gadījumā uz Krieviju. Viņi pietiekoši labi saprot, kāds režīms ir Krievijā, ka tā ir bandītu un laupītāju zeme – sākot jau ar Prezidentu, kas ir galvenais bandīts, un beidzot ar pēdējo kliedzēju “par krievu pasauli”, kurš

jo viņš viņiem ir atvēris iespēju būt neliešiem – publiski, neslēpjot nekādas negatīvas iezīmes. Un būt nelietim – tas ir pavisam vienkārši, jo bez sirdsapziņas ir ļoti ērti dzīvot. Sirdsapziņa – tas ir apgrūtinātā smagums uz kājām. Bet bez tās ir ļoti vienkārši – var zagāt, var nogalināt, var sagrābt svešu īpašumu un kļūt bagātam ar to, jo nav ne smadzeņu, ne prasmes radīt savu. Tas tad arī parāda viņu attīstības vēsturi.

Gribu teikt, ka vienlaicīgi mēs esam liecinieki krievvalodīgās nācijas agonijai. Viņus vieno rusisms.

DDD: Krievvalodīgie, nevis krievi... Un nav tādas nācijas...

S.M.: Jā, krievvalodīgie katrā ziņā, kas aizmirsuši savas saknes, savu kultūru, savu valodu. Tāpēc viņiem nav ne kultūras, ne valodas – viņiem pat no krievu valodas ir tikai atgriezumi. Mēs abi šobrīd runājam krievu valodā, kurā runāja Puškins, Tolstojs. Viņiem krievu valodas krājums ir stipri paplāns, jo reti tiek likts lietā sadzīvē. Paklausieties dažus ierakstus pat viņu oficiālajā televīzijā, tur ir krievu rupjības, atklāta bezkaunība u.tml.

Tā ir ne tikai bezkultūra. Visa viņu metodoloģija, visa struktūra – visa viņu propagandas mašīna aprēķināta uz absolūti tukšgalvainiem iedzīvotājiem, kuri nespēj apjēgt, ka 2x2 ir četri, nespēj analizēt visvienkāršāko informāciju. Krievija pašlaik ir absolūti nomaldījies valsts, kas loģiski iet uz savu galu.

DDD: Vai jūs redzat, ka krievu tauta varētu atīrīties no šīm samazgām un pēc kāda laika tomēr atdzimt?

S.M.: Es neredzu atbildi uz šo jautājumu.

Turpmāk vēl...
Intervēja
Līga Muzikante

LOĢIKA

Leonards Inkis

Šoreiz ne tikai par to, kā ir Ukrainā un kā varētu būt. Rakstu par cēloņiem un seku likumsakarību, par lietu loģiku. Ja kāds, gatavojot ēdienu, ir maz pievienojis sāli, tad ēdot tas šo kļūdu mēģina labot, pieberot. Protams, garša nav tik laba, kā tad, kad pievieno gatavošanas laikā, bet tā tomēr var situāciju padarīt ciešāku, vai, ja ir pieberts par daudz, ēdienu vienkārši izmet, jo tas nav ēdams. Šai vienkāršajā piemērā ir redzamas cēloņu un seku likumsakarības un arī no šīm sakarībām izrietoša loģika, tas ir, vai nu pielabot, vai izmest.

Līdzīgi darbojas cēloņi, sekas un no tiem izrietoša loģiska rīcība vienmēr un visur. Visos laikos un visās tautās šis princips paliek nemainīgs.

Aplūkosim notikumus Ukrainā un saskatīsim tajos cēloņus un sekas, kā arī politisko loģiku notiekošajam un tam, kas vēl notiks. Līdzīgi bija un būs citās valstīs, tautās un citos reģionos. Gravitācijas likums darbojas visur vienādi, un arī cēloņu, seku un politiskās loģikas piedāvātē risinājumi ir līdzīgi.

Tātad, apstākļu sakrītības, dažādu dienestu darbības un cilvēciskā faktora ietekmes rezultātā radās, tas, ko tagad sauc par *Maidanu*. *Maidans* nebija pirmais, un Ukraina, kā arī citas valstis to ir pieredzējušas, bet šeit notika tā, ka pie varas esošie šo *Maidanu* padarīja spēcīgāku, vērsties pret to ar bruņotu spēku. Šis darbības rezultātā politiskā loģika lika ļoti daudziem miljoniem sacelties, un vara krita. Tie, kas tobrīd bija tā saucamajā opozīcijā, to nebija paredzējuši, bet steigšus izmantot negaidītā pavērsiena augļus. Sagrāba varu. Lai varu noturētu viņiem bija nepieciešami daudzi tūkstoši politisko virtuvi nepārzinošu un mirt gatavu cilvēku. Un viņi ļāva dibināties brīvprātīgo bataljoniem, un vienojās ar Krieviju, ka atdos Krimu, par to Krievija ļaus viņiem saglabāt varu. Tā arī notika. Ukrainas varas bezspēcība Krimas gadījumā ir teātris un blefs; jautājums jau bija izlemts un saskaņots. Kas liedza tobrīd veidot brīvprātīgo bataljonus un cīnīties? Nekas.

SAGRĀBT UN IZMANTOT

Šo notikumu politiskā loģika ir, ka vienmēr ir tādi,

kuri nepalaidīs garām izdevību kaut ko sagrābt un izmatot. Kas paņems to, kas nav piesiets. Tā notika un notiks ne tikai Ukrainā vai Latvijā. Izmanīgi cilvēki izmantoja apstākļus un dienesta stāvokli, lai sagrābtu varu un citas ietekmes sfēras. Latvijā šādiem notikumiem sekoja "pučš"; Ukrainā tā bija Krimas aneksija un Jaunkrievijas veidošanās. Formāli un pēc lietu loģikas varai (jo, kas tā par valsts varu, kas neaizstāv sevi un savu valsti) pret to vajadzēja cīnīties, un arī šos notikumus apsviedīgi cilvēki iemanījās izmantot.

Šādos gadījumos varas politiskā loģika diktē, ka jāļauj tautai īstenot savu patriotismu, tas ir, mirt par varu sagrābušajiem. Valsts propaganda strādā, un cilvēki notic. Latvijā uz šī vilņa dibināja Zemessardzi, Ukrainā – daudz dažādu militāru vienību. Ja Latvijā būtu karš, arī pie mums veidotos pretošanās vienības, un politiskā loģika arī šo rindu autoram liktu tajās iekļauties, kaut arī saprastu "politisko loģiku". Līdzīgi, saprotot politisko loģiku, cēloņu un seku sakarības, tomēr piedalos vēlēšanās, kaut tām nav būtiskas nozīmes. Cilvēkam ir dabiski izvēlēties mazāko ļaunumu.

Kas bija šie cilvēki, kas brīvprātīgi iesaistījās Ukrainas daudzajos bataljonos? Līdzīgi kā politiskās varas uzurpatori, arī šai limenī uzradās ļoti daudz tādu, kuri vēlējas izmantot izdevību un legāli laupīt un citādi īstenot savas vēlmes. Daudz bija arī to, kuri šais vienībās nokļuva naivu ilūziju virzīti, bet drīz vien saprata lietu kārtību un patieso ainu. Tad viņiem bija jāizvēlas, vai iet prom, vai palikt tādiem kā tie sliekti, un vēl arī ienaidsnīka lode daudzus ideālistus paņēma.

Latvijā notikumi nebija tik asiņaini, un šī parādība izpaudās mazāk, bet arī pie mums tas sākotnēji zemessardzē, robežsardzē, īpaši muitā, policijā, PID-ā un citur bija manāms.

Tad situācija stabilizējās, un šie darīt grībošie, domājošie un, galvenais, varošie, varai nepaklausīgie sāka traucēt un apdraudēja tās mieru. Tāpēc tika izdomāti viltīgi gājieni, lai no šiem "bīstamajiem" atbrīvotos. Tas nekad nenotiek vienā dienā, un ir dažādi veidi, kā viņus ierobežo, bet tas beidzas ar to, ka vienības paliek kaujas nespējīgas un ienaidsnīkiem un valsts varai nekaitīgas.

Tā notika arī Ukrainā. Kādā brīdī, kā pēc burvju nūjiņas mājienu vēl vakar slavētie brīvības cīnītāji, varoņi kļūst par marodieriem, varotājiem un laupītājiem. Vispirms likvidē un citādi neitralizē bīstamākos, tad nāk kārtā mērenākajiem. Ja uzbruktu visiem uzreiz, tad vara saņemtu pretsparu, bet šādi

šķeļot tā panāk savu. Un politiskā loģika ir tāda, ka šādas beigas bija zināmas jau tad, kad šie teritoriālie bataljoni tika veidoti. Tāds ir visu brīvprātīgo vienību liktenis visur. Un politiskā loģika ir tāda – ja brīvprātīgās vienības neizveido spēcīgu politisku spēku, kurš, nokļūstot pie varas vai ir varai pietuvināts, tos no šādas izrēķināšanās var pasargāt, tad tie ir nolemīti kriminālnoziedznieku liktenim. Varai varoņi nav vajadzīgi, tie traucē.

Varoņi ir nepieciešami kaujas laukos, kur viņi iet bojā aizstāvot varu. Bet pēc tam tie nav vajadzīgi, jo viņi nepareizi runā, nepareizi domā, neklausu un uzvedās tā, it kā viņi būtu galvenie, nevis vara.

KRIMINĀLĀS NOSLIECES

Loģika ir tāda, ka pasaule nezina gadījumu, kad pilsoņu karā nebūtu iesaistīti lielā skaitā laupītāji, varotāji, slepkavas un tamlīdzīgi miera apstākļos saukti par noziedzniekiem. Viņi ātri izmanto situāciju un ne tikai iekļaujas, bet arī bieži uzņemas vadīt brīvības cīņājus.

Vēsturē ir aprakstīti ļoti daudz tādu piemēru, kad noziedznieki ir kļuvuši par militāriem vadītājiem. Viņiem vienalga, kādas idejas vārdā, jo pašas idejas viņiem ir tukšas skaņas, viņiem galvenais ir īstenot savas vēlmes, laupīt, slepkavot un citādi "pašaplicināties". Viņu mērķis ir iedzīvoties un vardarbība. Tikai vēlāk tie apjēdz, ka arī viņi var kļūt par šādu darbību upuriem, ka arī uz viņiem šauj un arī nošauj. Tas dažu uzvedību maina, bet vairums to neņem vērā. Un tāpēc varas vēlēšanās pret šīm vienībām ir likumsakarīga un izriet no politiskās loģikas. Tā rīkojas visas varas. Jo citādi vara nevar pastāvēt. Tāda ir vara politiskā loģika.

Kamēr vara ir vāja, tai, lai nostiprinātos, ir nepieciešami bandīti, jo viņi ir spējīgi pieņemt lēmumu, ir spējīgi nogalināt. Tas var likties mazsvarīgi nezinošam lasītājam, bet šaut uz cilvēku ir kas cits kā uz mērķi šautuvē. Lai šautu uz cilvēku, ir nepieciešama īpaša sagatavošana, bez kuras karavīrs apzināti šaus garām. Te ar prasmi trāpīt mērķi ir stipri par maz. Tāpēc pasaulē pastāv kara propaganda, kas sadusmo un padara iespējamu apzināti nogalināt pretinieku.

Kaut kas līdzīgs notika vēl cariskajā Krievijā, kad dibināja strēlnieku bataljonus. Arī tajos sākumā brīvprātīgi iestājās daudz pašpuiku, kuri vēlēās ātrāk izkaroties, saņemt medaļas un atgriezties mājās, lai padīzotos. Rezultātā tās bija stipras vienības, kuru izšautās lodes bieži sasniedza mērķi, jo tie nešāva garām.

Lielākoties karavīri karā šauj garām. Necenšas trāpīt. Nogalināt cilvēku tas nav viegli un bieži neiespējami. Dienvidos ir valstis, kur valda islama likumi. Un ir tā, ja kāds izvaro vai nogalina, un tiesa piespriež tam nāvessodu, tad nāvessodu ļauj izpildīt cietušajai pusei. Ir ļoti reti gadījumi, kad cietušie vai to radnieki spēj nogalināt pārdarītāju. Ja runājam par Ukrainu vai Latviju, tad ieroča esamība, prasme ar to rīkoties vēl neko nedod. Tāpēc pat ASV šodien labprāt nogalina ar raķetēm, jo to cilvēkam ir vieglāk izdarīt, nevis nospiegt gaili un nogalināt to, ko redzi tēmeklī.

Ukrainā bieži noziedznieki veidoja militāras vienības, uzņēmas to vadību, un tad esošā vara ar tiem vienojās par tālāko sadarbību. Vara vienības gandrīz neveidoja, tās veidoja organizēt un darīt varoši indivīdi, kas prata izmantot situāciju, un šais vienības iesaistījās daudzi tādi paši. Viņi kā nakts tauriņi salidoja uz gaismu.

Var likties, ka ar kriminālām nosliecēm cilvēki šādās vienībās ir maz un to klātbūtne neietekmē militāro vienību darbību. Tā tas nav. Šādu cilvēku ir daudz, un to skaits sasniedz pat 60%. Tie ir cilvēki, kuri paši atrod iespēju, iesaistās un bieži uzņemas vadību. Viņus nemoka kautrības un pieklājības kompleksi, tāpēc karā viņi izvirzās. Un politiskā vara viņus pieņem, jo tai kaujas apstākļos nav vajadzīgi apdomīgi, pragmatiski un bezatbildīgi politiķi, bet gan rīcībasprātīgi cilvēki. Un šie tādi ir. Vara viņus izmanto un tad iznīcina. Līdzīgi veidojās vienības arī Jaunkrievijā. Tā ir bijis vienmēr un arī būs vienmēr. Tāda ir cilvēka dzīvošanas loģika un lietu kārtība.

VĒL IR ARĪ NACIONALISTI

Lasītājam var rasties vieklis, ka es apgalvoju, ka vairums to, kas cinās pret Krievijas agresiju Ukrainā, ir kriminālisti, kas to dara kādu savtīgu nolūku virzīti. Tā nav! Patiesība ir blakus. Ir vienības, kurās ar kriminālām nosliecēm ir līdz 60% cīnītāju, un ir bataljoni, kuros tikai daž procenti. Es rakstu par problēmu kopumā, nevis par kādu konkrētu militāru vienību vai konkrētiem cilvēkiem.

No šādām norisēm cieš arī nacionālisti. Jo tos ātri pieskaita iepriekš aprakstītajiem. Nacionālisti ir nākamie. Jo arī tie neklausu varu, arī tiem ir savi uzskati, un tie var aizraut tautu, un tos grūti piemānīt. Tāpēc vara cenšas, lai tie iekļaujas kaujas vienībās un tur iet bojā, tā panākot, ka varu neapdraud. Veiksmīgi darbojas kriminālistu un nacionālistu sarīdīšana. Nesens ziņās un TV šādu gadījumu Ukrainā varējām vērot.

Vārds "nacionālists" ir kļuvis par lamuvārdu ne tikai Latvijā, jo nacionālisti vienmēr apdraud korumpētu varu, bet citāda

vara nemēdz būt. Arī tā ir varas politiskā loģika. Pēc visiem varas maiņas notikumiem agri vai vēl pienāk nacionālistu kārtā, un tos iznīcina, atstājot tikai viltus nacionālistus, kuri aizņem nišu un neitralizē jaunpienācējus, un slāpē to vēlmi darboties. Tā ir varas izdzīvošanas loģika – sargāties šodien un novērst nepatikšanas rīt. Nacionālistus apvaino visādos grēkos un represē, lai citi baidītos un tauta novērstos.

Runājot par Ukrainu, sen ir zināms, ka jebkuru revolūciju uzvar kontrrevolūcija. Bet Ukrainā ir citādi, pret kontrrevolūciju darbojas nākamā revolūcija. Tā visa rezultātā tautas

Vispirms likvidē un citādi neitralizē bīstamākos, tad nāk kārtā mērenākajiem. Ja uzbruktu visiem uzreiz, tad vara saņemtu pretsparu, bet šādi šķeļot tā panāk savu.

dzīve kļūst sliktāka, varošo cilvēku kļūst mazāk un varas patvaļā palielinās. Mainās uzvārdi, bet tautas dzīve pasliktinās.

Šobrīd Ukrainā pie varas ir kolektīvais Janukovičs. Nav vairs viens prezidents, bet to ir daudz, un pret tiem grūti cīnīties, jo nav viena, kuram aizbēgt. Vecā kārtība ir atgriezusies, tikai daudz sliktākā variantā.

Ukrainā šo darbību rezultātā labējo spēku vairs nav. Lielākā to daļa ir gājusi bojā karadarbībā Austrumukrainā, pārējie ir sašķelti, ieslodzīti vai bēgļi. Lai cik tas neticami izklausītos, bet labējo spēku glābiņš Ukrainā ir vienoties ar Jaunkrievijas bruņotajām vienībām, jo arī tur to liktenis būs līdzīgs, jo līdzīga ir to tapšana. Un pašsaglabāšanās vārdā šāda nedabiska apvienošana ir iespējama, un tad ar tiem netiks galā nedz Krievijas vara, nedz Ukrainas. Kas no tā iznāks un ar ko tas beigsies, ir grūti prognozēt, bet lietu kārtības loģika teic, ka tas beigsies ar asiņainiem notikumiem un militāro diktatūru gan Ukrainā, gan Krievijā. Jo tikai militārā diktatūra spēj pasargāt no šādas spēku apvienošana, un šādas varas un militārā diktatūra ir vienīgais politiskās pārvaldes veids, kā šādi cilvēki ieguvuši varu spēj valdīt valstī.

Tas nozīmē, ja militārā diktatūra neiestāsies agrāk un neiznīcinās labējos spēkus, tad labējie spēku mazumiņš, apvienojies ar Jaunkrievijas kaujiniekiem, iznīcinās pastāvošās varas un ieviesīs militāro diktatūru gan Krievijā, gan Ukrainā. Vienalga, kā, bet rezultātā būs militārā diktatūra.

Gan vienā frontes pusē, gan otrā ir daudz labēji domājošo nacionālistu, pret oligarhiem noskaņotu un nepakļāvīgu cilvēku. Jaunkrievijā karo daudzi Krievijas labējo organizāciju dalībnieki, un arī Ukrainas vienībās ir daudz labējo. Pagaidām viņi ir zem dažādiem karogiem, bet drīz tie sapratīs, ka ienaids

niels ir viens, un tas, tos sūtot nāvē, savas darbības koordinē.

PAR "LABĒJO SEKTORU"

Par tik daudz dzirdēto "Labējo sektoru". Labējais sektors izveidojās un kļuva par reālu spēku *Maidana* laikā. Nav tādas vienotas organizācijas, ir daudz un dažāda lieluma un spēka organizācijas, kuras vieno viens nosaukums, bet to nevada no kāda centra vienota vadība. Katra vienība ir diezgan neatkarīga un pakļaujas formālai vadībai tikai tad, ja tas viņiem ir izdevīgi. Bet vadība pilnībā šīs šūniņas nekontrolē,

nevada un neizrīko. Visi iepriekšējie mēģinājumi disciplinēt, vienot un pakļaut vienai vadībai šīs nosaukuma nesējus ir neveiksmīgi. Tās darbojas autonomi, tas arī apgrūtina šīs organizācijas likvidāciju. Vienīgais, kas nodrošināja vismaz formālu vienību pakļautību Dmitrijam Jarošam, bija tas, ka caur to vienības guva valsts resursus. Tikko resursu vairs nav, nav arī pat formālās pakļautības.

Līdzīgu taktiku praktizē daudzi uzņēmumi. Piemēram, daudzi mazi advokātu kantori vienojas zem viena nosaukuma, tā viņi kļūst populārāki un atpazīstamāki, bet patiesībā paliek neatkarīgi, un viņiem nav vienotas vadības. Latvijā ir degvielas uzpildes stacijas, kurām ir viens nosaukums, bet ielūkojoties čekos – katrā būs savs SIA.

Šobrīd "Labējais sektors" ir kļuvis varai nevajadzīgs un pat traucējošs. Varai izdevās tā ietekmi ierobežot un daļēji likvidēt organizāciju, to iesaistot karadarbībā, iekļaujot tās dalībniekus noteiktu militāru vienību sastāvā, kur daļu no viņiem atšāva Jaunkrievijas veidojumi, daļu ievainoja un palikušie nespēj organizēti pretoties Kijevas varai. Vēl organizācija pastāv, bet tai nav nākotnes. Nepakļāvīgākos nosāus, un to sāka darīt jau pagājušajā gadā, bet tie, kuriem izdosies izvairīties no represijām, aizies pagrādē un no turienes bruņoti cīnīsies pret pastāvošo varu. Šādu vienību būs daudz, to darbība nebūs koordinēta, un ar laiku tās mīrs dabiskā nāvē, ja nenotiks militārs apvērsums Ukrainā; ja notiks, tad viņi piedalīsies apvērsumā un būs militārās diktatūras īstenotāji.

Jebkurā gadījumā Ukrainu gaida asiņaini notikumi. Ja uzvarēs otrā kontrrevolūcija, tad būs represijas, kas izsauks reakciju, un, ja būs militārs apvērsums, arī tas radīs asiņainas cīņas.

Suns ar kaulu zobos nerēj un nekož.

Vai arī Ģenerālprokurors Kalnmeiers tagad vajās latviešu patriotus?

Steidzīte Freiberga

Pārsteidz ģenerālprokurora Kalnmeiera iesaistīšanās Radio intrigās. Nesen radioraidījumā "Krustpunktā" Kalnmeiera kungs atbalstīja iespējamo daugavpilsieša Aivara Gedroica saukšanu pie kriminālatbildības par it kā aicinājumu uz vardarbību, proti, sašķaidīt ar kāpurķēdēm *mūsu mīļos imigrantus*.

Te ir nostrādājuši t.s. "velnišķīgie meli", kad izrauj no konteksta dažus izteicienus vai rindīņas, lai izmantotu attiecīgai melu kamapaņai pret nevēlamu cilvēku. Šīnī gadījumā, cik zinu, Aivars Gedroics ir piedalījies ar komentāriem ziņās par Ungārijas policistu cīņu, pielietojot asaru gāzi, ar agresīviem nelegālajiem imigrantiem – tātad bandītiem. Tā nu no tiem komentāriem, cik redzams, arī ir izrauts *noderīgais*, lai radītu šos "velnišķīgos melus" un izrēķinātos ar Aivaru Gedroicu.

Radiomājā jau Aivars Gedroics ir "melnā avs", un tagad "Brīvajā mikrofonā" uzradās vēl Arnis Krauze, kas ir viens no tiem, kuram nepatīku pret latviešu patriotiem papildina vēl arī cita rakstura ienaidis, jo Aivars Gedroics asi nosoda arī sabiedrību degradējošus faktorus. Varbūt var mulsināt viņa neizmeklētais izteiksmes veids un tišums, bet neko nepadārīsi – visi neesam vienādi *glauni*. A. Gedroics lietas sauc to istajos vārdos – tas var patīkt, var nepatīkt, bet, manuprāt, tam nevar *piešūt* noziedzību.

Bet galu galā – lai paliek radiomājas niecības – mulsina, ka viņi arī ģenerālprokuroru spējuši ievilkēt savās draņķībās. Vai tiešām valstī viss ir kārtībā, vai prokuratūrai nav vairs cita nekā ko darīt kā piedalīties tik maziskā akcijā kā samazgu izlaistīšanā uz kādu kangariem netikamu latvieti? Ir taču tik daudz neatklātu un nenotvertu noziedznieku un smagos noziegumos apsūdzēto neiztiesāšanas.

Nesaprotu, kā valsts vadošās struktūras var izvērst represijas pret savu tautu? Tas taču ir neiedomājami amorāli! Šaubos, vai vēl ir kāda valsts, kas piekopj kaut ko tik nožēlojamu un galu galā – nodevīgu.

Vai tiešām arī ģenerālprokurors Kalnmeiera kungs tagad vajās latviešu patriotus?

JAUNA GRĀMATA

Svetlana Čoižiņimajeva

"TIBETAS MEDICĪNA. ĶERMENĀ, PRĀTĀ UN GARA VIENOTĪBĀ"

Tibetas ārstniecības zinātne ir praktiski pielietojamu zināšanu sistēma, kuras pamatā ir izpratne par prātu, ķermeni un garu kā vienotu un nedalāmu kopumu.

Atkarībā no dominējošās konstitūcijas mēs esam daļēji *vēja, zults un gļotu* tipa cilvēkos. Katru tipu no pārējiem atšķir tam raksturīgas fiziskas pazīmes un rakstura īpatnības. Ja noskaidrojam sevi dominējošo konstitūciju un ievērojam Tibetas medicīnas ieteikumus, varam novērst daudzas slimības, saglabāt labu veselību un nodzīvot ilgu mūžu. Grāmatā ir ievietoti testi, kā noteikt savu organisma tipu, kā arī aprakstīti slimību cēloņi un metodes, kā ar tām cīnīties.

Grāmatas autore Svetlana Čoižiņimajeva ir Krievijā pirmās un lielākās tibetiešu medicīnas klīnikas "Naran" galvenā ārste un dibinātāja, medicīnas zinātņu kandidāte un nopelniem bagāta ārste.

Jau vairāk nekā divdesmit piecus gadus Daktare Čoižiņimajeva senās dziedniecības zinātnes tradīcijas sekmīgi atjauno, ievieš un liek lietā visā pasaulē. Praksē jau pierādījies, cik efektīva ir novatoriskā pieeja ārstniecībai, ko veido iekšķīgas un ārīgas metodikas kompleksa iedarbība uz organismu.

Šī grāmata noteikti jums noderēs!

DEKOLONIZĀCIJA? Bez šaubām, nepieciešama!

Saruna ar izstādes "Maidana cilvēki" organizatoru Mihailu Aleksejevu

Turpinājums no iepriekšējā numura

VISS BŪS KULTURĀLI UN PIEKLĀJĪGI

DDD: Mans jautājums ir par Latvijas dekolonizāciju.

Mihails Aleksejevs: Bez šaubām, tā ir nepieciešama. Bet arī šajā procesā Eiropas vērtībām ir jādominē, dekolonizācijai ir jānotiek civilizēti – tai jābūt korektai, juridiski precīzai procedūrai, ne jau dzīt cilvēkus kaut kādos lopu vagonos u.tml.

DDD: Bet mīkstajos vagonos, ar komfortu?

M.A.: Nu, jā, plackartā... Bet tai ir jānotiek.

Ja cilvēks pa 25 gadiem nav ne socializējies, ne iemācījies valsts valodu – trūkst vārdu! Es neaicinu visus krievvalodīgos ēst pelēkos zirņus, pīrādīņus ar spēki un danco. Es milu valstī ne tādēļ, ka tur

vainas – viss būs kulturāli un pieklājīgi.

DDD: Jūs esat šī fonda prezidents – vai tiešām jūsu organizācija var palīdzēt šajā lietā?

M.A.: Krievijai ir tautiešu pārcelšanās programma. Un, lūk, mēs arī varam iedot 200 eiro biļetei – un laimīgu ceļu! Dēļ domā pat šova veidā – uz Krievijas robežas paņemt pasi, lai tev, kā Krievijas pilsonim, iedotu izziņu par sodāmības atbrīvošanu, un lai mēģina ar *mentiem* sabiedroties, ne ārzemniekiem, bet ar Krievijas pilsoņiem, ja viņu aptīris – nu, pilna nosloga dzīve. Pēc mēneša paskatīsimies – ja būs izdzīvojis, atgriezīs civilizācijā, varbūt sāks cienīt...

VIŅU LAIKS BEIDZAS...

Mihails Aleksejevs: Lai realizētu dekolonizāciju, ir vajadzīga noteikta, precīza juridiska procedūra. Latvi-

"Galu galā "Latvijas Atjaunošanas Fonds" tuvākajā laikā palaidīs kādus grantus – iedzīvināsim likumīgu deportācijas programmu ar plackartes vagoniem, ceļazīmēm utt. Nekādas vainas – viss būs kulturāli un pieklājīgi."

ir pelēkie zirņi un pīrādīņi ar spēki. Bet cilvēkiem, kuri nav tik daudz socializējušies, ir ieslēgušies savā personiskajā lokā un cenšas pasaulē ap sevi radīt agresiju un uzspiest savu, no valsts ir jāiziet. Un tā ir juridiska un pilnīgi legāla, normāla procedūra.

Pirmajā kārtā jādodas prom tiem, kuri neievēro Eiropas likumus, neciena Eiropas vērtības – kuri neredz sevi Eiropā. Dieva dēļ, nav ko sevi izvarot un dzīvot, kur ir slikti, brauciet prom, dārgie! Galu galā "Latvijas Atjaunošanas Fonds" tuvākajā laikā palaidīs kādus grantus – iedzīvināsim likumīgu deportācijas programmu ar plackartes vagoniem, ceļazīmēm utt. Nekādas

ir Eiropā, un tās spēks ir likumā, un uzdevums ir mierīgi noformēt procedūru, lai darbotos viss mehānisms – bez naida, bez kaislībām. Kā bankomātā, ja tev nav naudas, tad tev neko nedod, kartiņa iznāk atpakaļ, un tu deportējies uz Krieviju, un viss. Tavs kredīts – Eiropas uzticība – ir izsmelts, un laimīgu ceļu!

Es nedomāju, ka tam tā jābūt tikai Latvijā, tam zināmā mērā ir jānotiek visās valstīs, kas atbrīvojušās no okupācijas. Citādi tas turpināsies mūžīgi – visi sarežģījumi Eiropas Savienībā, jukušie deputāti, partija *Zapčel* utt. Izrādās, ka tās ir cilvēktiesības... Bet par kādiem cilvēkiem ir runa? Par *homo*

soveticus, post soveticus.

DDD: Vai, jūsuprāt, kaut kas ir mainījies starptautiskajās attiecībās, lai šis process notiktu?

M.A.: Pēc 2014. gada marta ļoti daudz kas ir mainījies. Jūs droši vien manijāt, ka cilvēku apziņa un visi tie politiskie līderi, kas tagad valda pasaulē, atsēž savus gadus. Atnāks citi, kuri patris īstenot reālu pretspāru politiku šai agresijai, bezprātam, pasaules līdzsvara izjaukšanai. Es pat neteiktu, ka tas būtu pretspārs "krievu pasaulei", bet trieciens agresijai kopumā. Domāju, ka viss šis liesmainās *merkeles, obamas* laiks beidzas. Tāpat kā pēc aukstā kara viss atslāba...

DDD: Bet Putins?

M.A.: Putins Krievijai, zini, ir epizode – aizies Putins, atnāks Drjutins, bet Krievija paliks tādā veidā, kādā tā ir. Runā, ka Putinam ir pieci dubultnieki, un viņš pats jau sen neparādīties. Vispār viņam arī nevajag parādīties, jo Putins ir krievu mentalitātes kvintesence, kurš radās tāpēc, ka viņam vajadzēja rasties.

Ja valstī 70 gadus nogalina, izposta, noraida visu talantīgo, gudro, vērtīgo, veiksmīgo, visu neparasto

cībām ar Krieviju ir bezjēdzīgas – viņi nesaprot partnerību. Es teikšu, ka cilvēks, kurš dzīvo Krievijā, savu mēģinājumu uz konstruktīvu dialogu pieņem kā vājumu – tu esi *lohs*, ar tevi var izrēķināties, apsolīt, ko vajag, bet pēc tam izmest.

DDD: Tikai dūri sa-

M.A.: Pat ne dūri. Tas ir nācis no tatāru jūga, ka tev ir jānosaka savs statuss, lai ar tevi runātu, – tev ir jābūt vai nu no *silovikiem* (spēka struktūru pārstāvis – *red.piez.*), vai jākonstatējas ar *silovikiem*, vai jāstrādā pie viņiem. Tiekoties tev ātri ir jānosaka savs statuss, kurš no jums ir galvenais, kuram ir spēks griezt. Tātad nav nekādas partnerības; kad sāksi runāt par partnerību, uz tevi skatīsies kā uz idiotu. Saprotu, ka jaunai sievietei brīvā valstī ir grūti to klausīties, bet diemžēl tā tas ir.

DDD: Ko jūs latviešiem novēlētu?

M.A.: Saglabāt savu valsti! Nosvinēt Latvijas simtgadi. Ceru, ka nodzīvošu līdz tam brīdim – tad pievienošos.

Jūs daudz tālāk esat aizgājuši, bet Krievija sāk no dziļa pagraba. Vēl dau-

Ja valstī 70 gadus nogalina, izposta, noraida visu talantīgo, gudro, vērtīgo, veiksmīgo, visu neparasto – kas paliek? Paliek cilvēki, kas kolektīvi domā kā Putins.

Viens no barbariem, kurš absolūti anti-kulturāli izpostīja Mihaila Aleksējeva organizēto izstādi "Maidana cilvēki" Rīgas centrā.

– kas paliek? Paliek cilvēki, kas kolektīvi domā kā Putins. Mani šobrīd neinteresē Putins; mani interesē, kas būs pēc tam. Cik tas būs baiši pasaulei, un kādus līdzekļus vajadzēs tērēt, lai šo samazgu bedri iztīrītu? Lūk, uzdevums. Un tam ir vajadzīgi citi politiķi.

KURŠ NO MUMS IR SILOVIKS?

Mihails Aleksejevs: Pašreizējās sarunas par brīnišķīgam partnerattie-

dzām paaudzēm nāksies to pārvarēt – mežonīgo korupciju, vardarbību, visas tās šampaniešu pudeles, ko tur atstāj milicijas nodalās, trakas spīdzināšanas jebkuros līmeņos, pratināšanas... Nevajag locīt ceļus tādu cilvēku priekšā, pūlies viņiem pieslieties, bet vajag kā ukraiņiem teikt tieši – "krievu pasaule" ir tur, bet šeit ir mana zeme, ja gribi dzīvot manā valstī, esi laipns un bez ierunām cieni pamatdzīvotājus!

Intervēja Līga Muzikante

IZNĪCĪBAS PLĪVURS PĀR LATVIJU

Dr. Valdis Šteins

Turpinājums no iepriekšējā numura

VĒLME “IEGRIEZT”

Garīgās nekrofilijas (ne-seksuālās) vieglākās formas ir aizvairošana, bet ne vienkārši aizvairošana, bet tieši **vēlme aizvainot, apvainot, censties garīgi nospiest, pat iznīcināt, kā tautā saka – “iegriezt”**. Vislielāko baudu rada tieši otra cilvēka pašapziņas grauzšana – pazemošana savās un sabiedrības acīs. Piemēram, izrakstot protokolu, zinot, ka pēc tā sekos sods, šādus cilvēkus, kuri to raksta, pārņem saldkaisle un saldkaisme.

Ļoti precīzi par šo problēmu savā intervijā “Neatkarīgai Rīta Avīzei” ir pateicis mans cīņu biedrs par Latvijas neatkarību – Imants Kalniņš: “Ar intelektu un argumentiem šeit (*domāta Latvija*) neviens nestrādā, bet strādā ar vecajiem, iepriekšējos laikos pārbaudītiem instrumentiem.” Tie būtu: pazemošana, iebaidīšana, piespiešana, diskreditēšana, tagad vēl nāk klāt: **interneta troļļi**, kurus, kā jau minēju iepriekšējā daļā, es saucu par sociālo tīklu nekrofilijām (uzpirktie “maitas putni” ir atsevišķa pasuga).

Parasti par sociālajiem nekrofilijām kļūst arī ietekmi un bagātību ieguvušie plebeji – lumpen-kapitālisti un politikāni, kuri rada valsts un sabiedrības **pelēko** jeb **Lumpen-eliti**. Kāpēc tas tā notiek? Skaidrojums faktiski ļoti vienkāršs – viņiem nav tikumiskā un intelektuālā seguma, kuru iztrūkumu viņi apmierina/kompensē garīgās nekrofilijas veidā.

VĒLME ATRIEBTIES

Otrais sociālās garīgās nekrofilijas aspekts ir **atriebība** – atriebība otram par to, kā tev pašam nav, atriebība par neizdevušos dzīvi, par paša kļūdām, par to, ka otrs dzīvo labāk nekā tu pats, par nabadzību, par nīknu sievasmāti vai bargo vīrsmāti, par nepamatoto piekasišanos auto tehniskajā apskatē, par nelaipto pārdevēju u.tml. Parādībām, ar kurām pilna dzīve. Ja stresa fons ir augsts, atrie-

bība var būt ļoti baisa un iznīcinoša.

TIKUMU TRŪKUMS

Trešais sociālās nekrofilijas aspekts ir vienkārši **netikumība un nelietība, tikumiskās audzināšanas iztrūkums, jo sodītāji paši ir audzināti verdziskā Sodū un dresūras sistēmā, nevis pēc Latviešu Tikumības Kodeksa. Nelietī raksturo zemiskums, negodīgums un bezgodīgums, nekārtība un netiklība, nekrietnums un zem-sirdība.**

Kā galvenie netikumi būtu jāmin tādi kā skaudība (skauģi vienmēr ir bijuši visnetikumiskākie cilvēki latviešu apziņā) un “dzīves baudu” egocentrisms, kurš aptver jutekliskās, emocionālās un apziņas izmaiņu baudas. Pie nekrofiliskām jutekliskām baudām jāmin fiziskā nekrofilija, pie nekrofiliskām apziņas izmaiņas baudām – nekrolatrija (mirušo dievināšana, pielūgšana), bet pie nekrofiliskām emocionālām baudām jāuzsver ambīciju apmierināšana, komandēšana un pavēlēšana kā citu pazemošana, varas un naudas kāre, sadisms, mazohisms un mocītkāre.

Nelietība, noziedzība, nodevība jau ir saistīta ar apziņas deģenerēšanos – tāpat kā pastāv, kā Z.Freids teica, “pornogrāfiskais gars”, tā pastāv arī neapzinātais **“nekrofiliskais gars”**.

Pie nelietībām pēc savas būtības ir jāpieskaita arī **voluntārisms**, jo tā ir savas gribas un iegribu (to izcelsme var būt visdažādākā) varmācīga uzspiešana citiem, izmantojot varas stāvokli. “Lūk, es tā gribu...!” Cilvēkam pastāv **vispārējā griba** un tajā balstās viņa **suverēnitāte**, bet **voluntārisms** ir jau neargumentētas jeb nepamatotas, parasti kaigtīgas un slimīgas gribas uzspiešana citiem, kuri to nemaz nevēlas vai arī redz tās absurdumu, tātad arī viens no garīgās nekrofilijas ieročiem.

Aiz nekrofilijas slēpjas arī latviešu **slimīgā sociālā taisnīguma izpratne**, kā šo netikumū precīzi definēja latviešu priesteris-domātājs Zinturis. Tā pēc būtības daļēji ietver iepriekš minēto sociālo atriebību, bet tomēr ir plašāks jēdziens. To pierādīja latviešu aizraušanās ar Lielo politbiznesa projektu, kuru sauca “Vispasaules revolūcija”.

1905.gada revolūcija latviešiem savā ziņā bija arī svešzemnieku baronu sodīšana sociālā taisnīguma vārdā. Slimīgais sociālais taisnīgums, protams, ir tāda sinerģiska parādība, kurā saplūst-integrējas netikumū kopums, tādējādi faktiski tā ir ļoti bīstama

parādība sabiedrībā un viegli pavēršama par ieroci cīņai pret “demokrātisko mazākumu” (kā to sauca demokrāti) – pret tiem, kuri cīnās pret valsts aparāta patvaļu. Bet, galvenais, manipulācijas veidā, ar demagogiju, tā viegli ir pavēršama pret tautas LABĪEŠIEM. “Stučošana” pēc būtības jau arī pieder pie ieriebšanas nekrofilijām metodēm, kuras pamatā var būt gan personīgā un šķiriskā atriebība, gan skaudība, gan šis slimīgā sociālā taisnīguma sindroms.

VĒSTURISKĀ VARDARBĪBA

Vēl viens nekrofilijas variants ir “vēsturiskā vardarbība”. Tā ir bijuši vēsturiskā vardarbība, kuru atkārtoti upura pēcnācēji jau pret citiem. Tā nav vienkārši atriebība par kādreizēju vēsturisku sociālu netaisnību, tā ir “šūnās ieauģusās” vardarbības atražošana. Līdzīgu

■ **Nelietība, noziedzība, nodevība jau ir saistīta ar apziņas deģenerēšanos – tāpat kā pastāv, kā Z. Freids teica, “pornogrāfiskais gars”, tā pastāv arī neapzinātais “nekrofiliskais gars”**.

fenomenu mēs redzam, kad kalpa un sulaiņa gars-uzvedība ieaug pēctečos. Vergu pēcnācējiem it kā nevajadzētu dzimt kā verdziņiem, it sevišķi, ja viņi neaug verdzības apstākļos, bet dzīvē, kā liecina pētījumi un prakse, to verga, sulaiņa, kalpa sindromu ir grūti dabūt ārā no uzvedības un zemapziņas. Ja verdzība vai sulainība ir ilgstoša, tas diemžēl ieiet gēnos.

Garīgā nekrolatrija spēcīgi izpaužas arī tādos divos ļoti sarežģītos psiholoģiskos kompleksos, kuri nosaukti arī sarežģītos svešvārdos – **Resentiments** un **Resentments**.

Resentiments jeb **resesiments** (dažkārt lieto arī citus svešvārdus terminus – *essesiment*, *ressesimen*, *resesinent* – kopā esmu atradis 17 sinonīmus), burtiski tulkojot, nozīmē – **izjust atkal** (lat. *re* – atpakaļ, atkal; *sentir* – sajūst). Tā ir ārkārtīgi sarežģīta psiholoģiska parādība, kuru centušies apjēgt un izskaidrot tādi Pasaules dižgari kā S.Kjērkegors (tas ir viņa termins), lielie domātāji Fr.Nīče, J.P.Sartre, M.Vēbers un citi. Katrs no viņiem ir ielicis savu saturu, bet jēdziena kopīgā ideja centrējas **ap verga morāli, kurš ieguvis varu pār citiem**.

Nīče cilvēku tikumību iedalīja Brīvo (*Master*) cilvēku un Vergu tikumā. Senlatviešiem (tāpat kā ellēņu/grieķu un romiešu patriciešiem) bija brīvā cil-

vēka tikumā jeb morāle, bet modernajam latvietim pēc tik daudzēm jūdeokristietību, komunistu, nacionālo okupācijas gadiem ir iegājusi gēnos, pašam to neapzinoties, verga-sulaiņa morāle. Rezultātā, neskatoties kādā amatā viņš būtu – vai deputāts, vai vergvagars, vai policists, vietvaldības ierēdnis – jebkurā lumpen-birokrāta vietā, kur viņam ir kāda nebūt vara pār citiem, viņš, būdams “ķeizars”, uzvedas kā bijušais vergs.

Šī parādība ir līdzīga iepriekš apskatītajai “vēsturiskajai vardarbībai”, bet tomēr nav gluži tas pats.

VERGA ČĪBĀS AR KRONI GALVĀ

Ar savām jūtām šāds cilvēks ir kā **“verga čībās”**, bet galvā – **“kronis”**. Bijušajam vergam nav goda un cieņas izjūtas, viņu vada skaudība, piktums, aizvainojums, atriebība, ienaidis. Viņam iekšā sēž mentālā skaudība un

ienaidis uz iepriekšējo kungu-priekšnieku, kuru viņš sāk atdarināt, viņš sāk kopēt iepriekšējā pārvaldnieka vērtības, bet apziņas dziļumos jūt savu bezspēcību to izdarīt. Viņam ir tas, ko Nīče sauca par **Netīro sirdsapziņu**, jo viņš, lai arī priekšnieka krēslā, tomēr ir vergs, un bezspēcīgs nokopēt, pat atdarināt, un kur nu vēl pārspēt.

Resentimenta varā esošs cilvēks uzskata – bet kādam taču ir jāatbild par to, ka viņam ir slikti. Ja viņš cieš, ja viņam ir problēmas, tad jābūt kādam vainīgam par to; un, protams, atrod vainīgo un atvieglo sevi, “vainīgo sodīdams”. Ja tas nav padotais, tad atrod citu “vainīgo” – vismaz internetā apspūkādams vai apmelodams.

Divi no daudzajiem garīgās nekrofilijas slimības simptomiem ir **“verga bravūra”** un **arogance**. Katrā ziņā tās ir ļoti raksturīgas parādības – paskatieties uz parlamenta, novada, pilsētu deputātiem un paši sašķirojiet viņus ar “+” un “-” zīmi; tikai neaizmirstiet to, ko vienmēr esmu teicis – gudrajam ir zināšanas, bet muļķim – viedoklis. *Ja jums ir tikai viedoklis, tad esiet godīgs un nemanipulējiet ar nezināšanu, un nepiesārņojiet informācijas telpu, pasakiet – man pietrūkst zināšanu, lai par konkrēto problēmu spriestu.*

Turpmāk vēl...

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsa kursa)

Alfrēds Ābele

Kibernētiskās sistēmanalītisks
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors

Ir ļoti svarīgi zināt un saprast latviešu tautas patieso vēsturi, jo tikai tad latvieši var ko mainīt savā liktenī.

Turpinājums no iepriekšējā numura
Sākums –
“DDD” Nr.5(331)

PSRS SABRUKUMS

Pēc 50 nebrīves gadiem PSRS sabrukums Latvijā it kā atjaunoja neatkarīgu valsti, bet tā ir pavisam cita valsts, un ar iepriekšējo – latviešu Brīvvalsti – tai kopējs ir tikai nosaukums. Jo izmainījušies ir paši latvieši, izmainījušies ir viņu

■ **Despotiski totalitārās pakļaujošās varas sabrukums nebūt nenozīmē visu pakļauto etnosu atbrīvošanās cīņu uzvaru un nokļūšanu tautu stāvoklī, bet tikai ļaunuma impērijas sašķīšanu gabaliņos.**

garīgās un laicīgās dzīves bāze.

1990. gadā sabruka PSRS. Sabruka nevis varas sistēmas defektu dēļ, bet tīri saimnieciski. Varas sistēma bija perfekti izstrādāta: kosmopolitiska bolševiku banda balstījās uz tikpat kosmopolitiska milzīga kompartijas konusa, sastāvoša no komunisma fanātiķiem un to varaskāriem līdzskrējējiem. PSRS sabruka, jo tās komandu ekonomika izrādījās neefektīvāka par kapitālistiskās pasaules ekonomiku.

Tāpat kā pēc Cara Impērijas sabrukuma rodas jautājums, vai ir iespējams atjaunot PSRS Impēriju? Acīmredzot nav, jo iznīcīta bolševiku bandas un kompartijas varas konuss. Kaut ko līdzīgu var gan radīt no jauna, bet tā nebūs vair PSRS Impērija.

Despotiski totalitārās pakļaujošās varas sabrukums nebūt nenozīmē visu

pakļauto etnosu atbrīvošanās cīņu uzvaru un nokļūšanu tautu stāvoklī, bet tikai ļaunuma impērijas sašķīšanu gabaliņos. Vienā tādā gabaliņā – lēģerī, kuram pazuduši iežogojumi, – pēkšņi, 1990.gadā, palika arī latviešu etnoss. Kādā stāvoklī?

TREŠĀ “ATMODA”

Latvijas Republikas pastāvēšanas morālais pamats ir latviešu etnosa dabiskās tiesības. Tāpēc Latvijas Republikas ideoloģijai ir jābūt nacionālismam! Tik mazai teritoriāli un iedzīvotāju skaita ziņā valstij tautsaimnieciska jēga arī ir, ja tā radīta latviešu etnosa dzīvības nodrošināšanai. Neizvēcot ārvalsts vardarbības rezultātā Latvijā iepludinātos latviešiem svešu nacionalitāšu pārstāvjus, nekādu normālu valsti te izveidot nav iespējams. Latviešiem, lai tie šādos apstākļos iz-

veidotu un saglabātu savu valsti, obligāti jābūt labai organizētiem ar augstu etnisko garu un gribu dzīvot!

Vai latvieši kā etnoss bija gatavojušies varas pārņemšanai, vai tiem bija kāda savas sabiedriskā organizācija varas pārņemšanai? Tādai bija jābūt, ja latvieši būtu izgājuši atmodas stadiju. Nekā tāda tiem nedaudzajiem latviešu nacionālistiem, kuri, sabrūkot PSRS, pēkšņi uzradās, nebija! Pat tad, kad citas etniskās grupas Latvijas Tautas Frontes (LTF) ietvaros organizējās savās nacionālajās biedrībās, latvieši gulēja. Esot kauns savā valstī, pie varas, ko bija iedomājušies par savu, radīt latviešu nacionālo biedrību; tas tik liecināšot par mūsu nevarību. Nav nekā arī šodien – pēc 25 gadiem!? Nu, tad nečikstiet!

Turpmāk vēl...

ABONĒ SEV UN CITIEM!

1. oktobrī ir sākusies laikraksta “DDD” abonēšanas kampaņa 2016. gadam:

- visās Latvijas pasta nodaļās (Preses izdevuma indekss: 1164)
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001; 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680; e-pasts: ddd@fronte.lv)

Abonēšanas maksa (eiro):

12 mēnešiem	16,40
11 mēnešiem	15,15
10 mēnešiem	13,80
9 mēnešiem	12,45
8 mēnešiem	11,10
7 mēnešiem	9,75
6 mēnešiem	8,40
5 mēnešiem	7,10
4 mēnešiem	5,70
3 mēnešiem	4,30
2 mēnešiem	2,90
1 mēnesim	1,45

Par abonēšanas iespējām ārzemēs lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktora vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tālr./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTES.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTES.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”**,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

VIENĀ MAISĀ UN SAPRESĒT

Artūrs Kiršfelds

Mākslinieks

Nedaudz par diviem izmociem, nodilušiem vārdiem: integrācija un integrēt. Tie ir nomuļļāti kā padomju laiku *stolovajas* (ēdnīcas) galdu apkopējas nepievilcīgi pelēkā lupata ar hlorā smaku, ar ko maltīti vēl nepabeigušajam deguna priekšā *kuļturno* tika noslaucīta galda virsma.

Tātad integrācija. Kas tas ir: baiss rēgs, bubulis, ceļš sauļup vai vēl kas?

Zināšanu atsvaidzināšanai mēs lasām: **integrācija** [latīņu val. *integratio* – atjaunošana, sakārtošana no *integer* – vesels] – kādu daļu apvienošana veselā.

Mūsu “neatkarības” gadi ir aizvadīti bez nacionāla akcenta (bailēs, par labu iekšliedzājiem), neaudzināti, nekopti, neaprupēti. Esam izplūnīti visos iespējamos virzienos. Daļu daļas sadrupināti, savstarpēji sveši, nereti izteikti nelaipni, neiztrūkst naidīguma, pat rupju pavērsienu. Skumji!

Integrācijai – atjaunošanai, sakārtošanai, ap-

vienošanai vienā veselā ir jānotiek pie mums, jāsākas mūsos. Viļa Plūdona vēlējums, lai **apvienoti** augam spēkā, slavā, daiļumā. Diemžēl nav neviena šodienas Latvijas varneša,

Jā, bija kādreiz Latvijai valstsvīrs vienotājs, kam tauta, tēvu zemes mīlestība bija pamatu pamats, un nepameta to, kad asinsšķirni sirpoti padebeši uzgūla Latvijai. Garīgi bagāts.

Krāsu bagātību saliet vienā traukā, rūpīgu jaukšanu uzticot veikliem, nopelniem bagātiem globālistiem, kā rezultātā pēc ES regulām taptu uzmālēta “laimīgo” tautu draudzības dižbilde.

kas silti, gudri, iedvesmojoši, bezbailīgi uzdrošinātos mūsu “uzvilktajā” vidē dziļi saturā uzrunāt pamattautu.

Spēja degsmē runāt ar tautu, patriotiski kopā ar tautu darīt. Arī Latvijas vārdu un Latvijas ideju – sirdi ar karstu un gaišu liesmu –

pēdējais pirmskara brīvās Latvijas Valsts prezidents.

Mūsu globalizētajā telpā ikdienas sastāvdaļa ir sastraukta rosišanās, svešo, citu tautu staigātājus iztāpīgā “līdzjūtībā” pūlas īpaši aplaimot, padarīt par “savējiem”, noziedzīgi aizmirstot, ka paši sevi ved preti totālai iznīcībai. Kas citam atdots labprātīgi, tas vairs nepieder pašam. **Integrētāju speciālistiem mērķis ir viens: visus sabāzt vienā maisā un sapresēt.** Krāsu bagātību saliet vienā traukā, rūpīgu jaukšanu uzticot veikliem, nopelniem bagātiem globālistiem, kā rezultātā pēc ES regulām taptu uzmālēta “laimīgo” tautu draudzības dižbilde.

Tautu un rasu sajaukšanas konstruktor! Jūs ļaunā priekā lūkojaties pašu (jūsu) radītajā bildē un pašpārliecināti cerat veiksmīgi turpināt pasauli kropļojošo darbu – atcerieties, jā, jā – ņemiet vērā! Preti jums stāv un ass kā ezis stāvēs neuzvarams spožas gaismas apspīdēts spēks. Nepūlieties! Rimsieties! Savos tumsības pīnēkļos sapinušies, jūs aicināta atvērts bezdibenis.

IEBILDES UN PIEBILDES

Saistībā ar A. Žigures rakstu “Bēgļi” 8. oktobra laikrakstā “Latvijas Avīze”

Daina Kaprāle

Tas, ka “bēgļi” paaugstinās noziedzības līmeni – tās nav fobijas, bet Vācijā jau īstenība. Cenzūra plašsaziņas līdzekļos par “bēgļu” tēmu ir pretrunā ar aculiecinieku piedzīvoto. Ir jau vēl timeklis un saziņa personīgā līmenī.

A. Merkele pilnmēness iespējām bravūrīgi paziņoja, ka Vācija gatava uzņemt visus, kas kā olimpiskie cīkstoņi laužas iekšā Grieķijā, Itālijā un citur. Pēcāk atklājās, ka šie spēkpilnie vīrieši nebūt nav likumpaklausīgas personas. Tās nepakļaujas policijai un uzvedas nevis kā viesi, bet kā iekarotāji ienaidnieka zemē, īstenojot vardarbību, izvarošanas utt.

Mani mēreni kaitina “Vienotības” (“V”) piekoptā melu, noklusējumu un vēstures faktu sagrozījumu kampaņa. Kā jūs, Žigures kundze, vērtējat Ministru prezidentes un ārlietu ministra Rinkēviča klajos melus par NATO 5. panta apdraudējumu, ja Latvija atteiksies pakļauties Junkera ultimātam? NATO ģenerālim A. Bredšovam pat nācās taisnoties, lai klievēdētu amatpersonu melus: **“Valstis piekrit vai nepiekrit** dažādos politiskos jautājumos, taču drošība, tostarp kolektīvā, stāv pāri visam. NATO 5. pantam nav nekāda apdraudējuma, mēs esam akmens cieti šajā jautājumā.” (LA, 21.09.15.)

Atgādināšu ASV imigrācijas nosacījumus 20. gs. 40. g. beigās un 50. g. vidū attiecībā uz Rietumācijā esošajiem baltiešu bēgļiem. Imigrantiem ASV

bija jāsaņem ASV pilsoņa izsaukums – galvojums, ka izvēlētajām personām viņš garantē darbu, iztiku un pajumti uz gadu, bet iecerētajam vajadzēja būt izziņai gan par fizisko, gan garīgo veselību. Pēc gada jāieskaitās ASV brīvajā darba tirgū. Viss.

“V” klips ar bēgļu laivu nepārprotami velk paralēles ar laivām, kuģiem Vidusjūrā. Bet ir būtiska atšķirība: latviešu bēgļi pārcēlājam nemaksāja neko, kamēr šodien t.s. “bēgļi” maksā lielas summas kontrabandistiem, veicinot noziedznieku biznesa uzplaukumu. Savukārt Junkers un citi acina valstiskā līmenī kontrabandistu nelegālo biznesu atbalstīt, tērējot valstu budžetus un apdraudot savu pilsoņu drošību. Latviešu bēgļi nesāņēja pabalstus, bet ar **darbu** nodrošināja sadzīvi Zviedrijā.

M. Brunvasers (NY Times, 25.08.15.) rakstā “21. gs. migrantiem ir 3 svarīgas lietas: ēdiens, pajumte un viedtālrunis”. A. Rubiks Briselē izteicās, ka tam badā esošajam bēglim ir vienalga, vai izžūt saulē vai noslikt jūrā. Vai varat iztēloties, kā jūrai pārkļūvušais bēgļis pa viedtālruni iepriecina saulē un badā kalstošos tuviniekus ar savu veiksmi? Jo viedtālrunim jābūt arī otrā galā. Es nevaru atļauties viedtālruni. Gribru atgādināt latvju tikumu: Dievs. Daba. **Darbs.** Par darbu nerunā ne žurnālisti, ne valstsvīri, ne “bēgļi”.

Jūs piesaucat līdzatbildību. Par ko? Latvijai nav bijušas kolonijas Āfrikā. Tieši tajās plosās nemieri un masu pārvietošanās.

Par “V” klipa saukli “Atbildība”. Es to izprotu kā valstsvīru/sievu atbildību Latvijas valsts un pilsoņu priekšā (100 gudrās galvas un prezidents to zvērēja). Latvijas deputātu pulciņš EP un daļa pašmāju politiķu stāsta, ka, ņemot

neesamībai. Tāpēc ierosinu apgūt ASV pēckara imigrācijas mehānismu. Šī politika visprecīzāk atbilst nobriedušas demokrātiskas valsts izpaušmei un “V” klipiņa trejādībai – “Atbildība. Līdzjūtība. Gods.” Šīs veselīgās politikas pamat-

25 gadu laikā neviena valdība, nedz partijas Saeimā, nedz aizsardzības ministri nav pievērsuši uzmanību austrumu robežas neesamībai.

“bēgļus” un pakļaujoties Junkera ultimātam, tā apliecināsim briedumu. Doma, ka politiķi briedumu apliecinātu, ja rāmā pašcieņā EP skaidrotu Latvijas neapskauzamo stāvokli imigrantu īpatsvara ziņā: pirmajā vietā ES un piek-tajā vietā pasaulē.

Iespēja apliecināt garīgo un politisko briedumu bija aizsardzības ministram. Diemžēl R. Bergmanis nokaunējās no “par” balsojušajiem citu valstu migrantiem. Man kauns par ministru to priekšā, kas atbildīgi un droši balsoja “pret”. Iespējams, R. Bergmanis kautrējās par to, ka “Latvju zeme vaļā stāv”, jo gan jau ES ministri un NATO zina par austrumu robežas neesamību un diplomātiski gaida, ka Latvija beidzot ES ārējo robežu austrumos nostiprinās un atvēlēs divus procentus no IKP aizsardzībai.

25 gadu laikā neviena valdība, nedz partijas Saeimā, nedz aizsardzības ministri nav pievērsuši uzmanību austrumu robežas

vērtības bija indivīda atbildība (galvotāja + imigranta) un darbs (imigranta) no pirmās dienas. Nekādas kolektīvās atbildības par bēgļa labklājību, pretstatā ES īstētajai – no valstu budžeta, t.i., no nodokļu maksātāju maciņiem.

Neiebilstu, ja Latvijas lielie liberāldemokrāti: Kargins, Krasovickis, Godmanis, Kalvītis, Šķēle, Šlelers, Ābolaņa, Šadurskis, Straujuma un *co galvo* un aicina, un gadu nodrošina “bēgļus” ar darbu, pajumti no saviem līdzekļiem. Viņi to ir valstij parādā. Bet “bēgļiem” paredzētos 5,5 miljonus eiro budžeta līdzekļu vajag novirzīt valsts austrumu robežas reālai izveidei, un divus procentus no IKP aizsardzībai. Laiks īstenot klipa atgādinājumu – “Gods kalpot Latvijai!” – ne tikai Ādažu poligonā zīmējoties, bet arī darbā valsts austrumos.

Piekritu, Žigures kundze, jūsu bažām saistībā ar nākamajām Saeimas vēlēšanām. Mēs atcerēsimies savus “varoņus”.